

Nebil Tarihi'nden Çocuk Hikâyeleri

سِرِّ
ŞEYH AHMET'İN SIRRI

Uzun yıllar önce İran'da, muhteşem bir sırdan haberdar olan bir adam yaşardı. Belki siz bunun bir sır olduğunu düşünmezsiniz, çünkü bu sır, herkes okusun diye bir Kitap'ta yazılıydı. Fakat bunu okuyanlar, ne demek istediğini tam olarak anlayamadılar. Şeyh Ahmet anlamıştı, çünkü bu **Kitabı** iyiden iyiye incelemiş ve anlayabilmek için dua etmişti. Bulduğu sır onu o kadar mutlu etmişti ki, bunu herkese anlatmak istedi.

Sırrı bilmek ister misiniz? Adı Kuran-ı Kerim olan bu kitapta deniliyordu ki, Tanrı dünyaya yeni bir Öğretmen yollayacak; tıpkı Hz. İsa ve Hz. Muhammed gibi azametli bir Öğretmen.

Bizler Tanrı hakkında çok az şey biliyoruz, çünkü O bizden çok daha görkemli ve muhteşemdir. Kimi zaman gün be gün hayatımızı yaşamakla o kadar meşgul oluyoruz ki Tanrı'yı unutuyoruz. Eğer Tanrı bize hayat vermemiş olsaydı, yaşıyor olamayacağımızı bile unutuyoruz. İşte bu sebepten O, arada sırada insanlara Kendini hatırlatmak için bu İlahi Öğretmenler'den birini dünyaya yollar. Bu Öğretmenler O'nun gibidirler ve bize, Tanrı'nın bizim nasıl yaşamamızı istediğini gösterirler.

Hız. İsa bu Öğretmenler'den biriydi. Birçok insan O'nu tanır, İncil'den O'nun hakkında bilgi edinir. Başkaları Hz. Muhammed'i tanır ve Kuran-ı Kerim'den O'nun hakkında bilgi edinir. Şeyh Ahmet gelecek olan yeni Öğretmen hakkındaki bilgiyi, Hz. Muhammed'in uzun zaman önce açıkladığı Kuran-ı Kerim'i okuyarak edinmişti. O'na Vaat Edilen Kimse deniliyordu, çünkü Tanrı O'nun geleceğine dair bir söz vermişti.

Vaat Edilen hakkında Kuran-ı Kerim'den bilgi edinmiş olan daha başka insanlar da O'nun geleceğini biliyorlardı. Fakat onlarla Şeyh Ahmet arasındaki fark şuydu: Şeyh Ahmet sözleri okuduğu zaman, Vaat Edilen'in artık gelmesi gerektiğini kesinlikle hissetmişti; diğerleri ise O'nun çok ama çok uzun bir zaman gelmeyeceğini düşünüyorlardı.

Şeyh Ahmet sözleri okudukça Vaat Edilen'in o anda yeryüzünde yaşadığını hissetti. Çıkıp O'nu bulması ve başkalarına O'ndan bahsetmesi gerektiğini biliyordu. Herkes bunu kesinlikle bilmek isteyecekti.

Bunu yapabilmek için evini ve ailesini bırakıp tüm ülkede yol alması ülkeyi dolaşması gerekiyordu. O günlerde ne telefon, ne radyo, ne de gazete vardı. Hatta posta taşımak için trenler bile yoktu. Ve tabii ki uçak da yoktu. Dolayısıyla bir **kişide**, insanların bilmesini istediği **bir şey** varsa, bu insanlara kendisinin gitmesi gerekiyordu.

Şeyh Ahmet ile bu seyahate çıktığımızı farz edelim hayal edelim. Yolun büyük bir kısmını ya yürümemiz ya da ata veya eşeğe binmemiz gerekecekti. Geceleri yemek ve istirahat dinlenip uyumak için rahat bir otele gidemezdik, çünkü bugünkü gibi oteller yoktu. O zamanlar "kervansaray" adı verilen konaklama yerlerini ise belki de bizler pek rahat bulmayacaktık.

Fakat Şeyh Ahmet rahatsızlık içinde olmayı önemsemiyordu, çünkü Tanrı'nın ondan yapmasını istediği şeyi yaptığını biliyordu. Onun Kendi bildiği şeyi insanlar da öğrenmek istediği için çok mutluydu. Nereye giderse gitsin çok sayıda insan, geleceği Vaat Edilen Kimse hakkındaki konuşmasını dinlemek için çevresine toplanıyordu. Şeyh Ahmet onlara Kuran-ı Kerim'den bölümler okuyordu, çünkü birçoğu okumayı bilmiyordu. Biliyorsunuz ki onların bizim gibi okulları yoktu. Kitabı okuduktan sonra onlara Vaat Edilen'den bahsedip söz ediyor ve geldiği zaman O'nu nasıl tanıyacaklarını anlatırdı anlatıyordu.

Şeyh Ahmet hakkındaki haberler tüm ülkede dolaşıyordu ve ülkeyi yöneten Şah onu, kendisini ziyaret etmesi için davet etti. Bu durum insanların onu kıskanmasına sebep oldu ve böylelikle, arkadaşları ile akrabalarını Şeyh Ahmet'i dinlememeleri için kışkırttılar. Bazen onunla tartışmaya çalışıp onu kendisini şehirlerinden kovmaya çabaladılar.

Bu, Şeyh Ahmet'i muhteşem Müjdesini anlatmaktan alıkoydu mu? Hayır, bir an bile alıkoymadı böyle olmadı! Birçok insan ona inandı ve Vaat Edilen hakkında daha fazla şey duyabilmek için, nereye giderse onu takip ettiler. Vaat Edilen Kimse çok muhteşem bir insan olmalıydı. O'nun herkesi seveceğini biliyorlardı. O şefkatli biriydi ve O'na Kendisine ihtiyacı olan herkese yardım edecekti. O'nu bulmak için kim bilir ne kadar büyük bir özlem duymaktaydılar.

Uzun yıllar bu şekilde dolaştıktan sonra Şeyh Ahmet, Tanrı'nın ondan yapmasını istediği şeyi **yerine getirdiğini** biliyordu. Onun Başlattığı işi artık başkası devam ettirmeliydi. Bu yüzden çok sevgili dostu **Seyyid** Kazım'ı yanına çağırды. Ondan, kendisinin yerine dolaşmasını ve insanlara insanlarla Vaat Edilen hakkında konuşmasını istedi.

Seyyid Kazım bunu yapmaya söz verdi çünkü o da Şeyh Ahmet gibi insanların bu harika Müjdeyi duymalarını istiyordu. Ve belki bir gün kendisi de Vaat Edilen'i görebilirdi.

YEŞİL SARIKLI GENÇ ADAM

Her tarafı gezip insanlara Tanrı'nın yeni bir Öğretmen yolladığını anlatan Şeyh Ahmet hakkındaki hikâyeyi hatırlıyor musunuz? Şeyh Ahmet öldüğü zaman, görevini sürdürüp Vaat Edilen hakkındaki haberleri yayma işini Seyyid Kazım'a bıraktı.

Muhtemelen Büyük olasılıkla "Seyyid" kelimesi size yabancı gelmiştir. Bu, Kuran-ı Kerim'i açıklayan muhteşem Öğretmen Hz. Muhammed'in ailesinin bir üyesi olmak anlamına geliyor. Tabii ki Hz. Muhammed Seyyid Kazım'dan çok yıllar önce yaşamıştı, fakat o ailede daha sonra doğmuş olan erkeklere Seyyid deniliyordu. Uzun yıllar sonra da olsa Hz. Muhammed ile akraba olmak çok büyük bir şerefti.

İşte Seyyid Kazım'ın insanlara anlattığı bir başka şey: Tanrı'nın vaat ettiği bu İlahi Öğretmen, o dönemde hayatta olmalıydı. Hatta belki de yakınlarında yaşıyordu ve O'nu tanımıyorlardı. Herhalde insanların bunu duyduklarında ne kadar şaşırduklarını, bu konu hakkında ne kadar çok konuşup Vaat Edilen'in kim olduğunu, nerede yaşadığını merak etmiş olabileceklerini hayal edebiliyorsunuzdur. Sizler ve ben orada olsaydık, herhalde biz de merak ederdik.

Çok garip ama Tanrı insanlara Kendini hatırlatmak için yeryüzüne yeni bir İlahi Öğretmen yolladığı zaman, başlangıçta O'nu sadece birkaç kişi tanır. Birçokları O'nu sokakta veya dua etmeye gittiği türbelerde görseler bile tanımazlar; çünkü kalpleri sevgi ve umut ile dolu değildir. Ve bazı insanlar kendilerini düşünmekle o kadar meşgul olurlar ki O'nun farkına varamazlar.

Fakat bu insanlar gibi olmayan bir sürü başka insan da vardır. Onların Bu insanların kalpleri hazırdır, çünkü O'nu bekliyorlardır. Seyyid Kazım bunlardan biriydi. Vaat Edilen'i gördükleri zaman O'nu tanıyabilmeleri için insanları hazırlamaya çalışıyordu. Bu hikâye Seyyid Kazım'ın hayatındaki çok mutlu bir günü, Vaat Edilen ile ilk karşılaştığı günü anlatıyor. O sadece O'nunla karşılaşmakla kalmadı, aynı zamanda O'nu konuşurken duydu.

Şimdi size, belki o zamanlar Seyyid Kazım'ın bile bilmediği bir şey anlatmalıyım. Tanrı aslında bir değil; iki İlahi Öğretmen gönderdi. Seyyid Kazım'ın bahsettiği kimsenin adı **Bab** idi. "Bab" kelimesi "geçit" veya "kapı" anlamına geliyor; sanki Hz. Bab, daha sonra gelecek olan diğer muhteşem öğretmen Hz. Bahauallah için kapıyı açmaya gelmişti. Hz. Bab tabii ki ilk önce geldi. Şeyh Ahmet'in ve Seyyid Kazım'ın beklediği kişi O idi, çünkü onlar Kuran-ı Kerim'den O'nun hakkında bilgi edinmişlerdi.

Bir sabah, çok erken bir saatte, daha şafak sökerken Seyyid Kazım bir dostuna, yaşadıkları yer olan Kerbela'ya çok önemli bir insanın geldiğini ve onu O'nu bir an önce ziyaret etmeleri gerektiğini ileten bir haberci yolladı. Dostu, Seyyid Kazım'ın evine vardığı zaman, onu giyinmiş ve kapıda bekler bir halde buldu. Sokakların arasından birlikte yürüdüler.

Şehir ne kadar sessizdi kim bilir! Güneş henüz doğmamış, insanlar etrafta dolaşmaya başlamamışlardı. Kısa bir süre sonra, Genç bir Adam'ın kapı eşiğinde durduğu bir eve ulaştılar. Sanki onları karşılamak için önceden orada bekliyormuş gibiydi. Başında yeşil bir sarık vardı; yüzündeki nezaket ve şefkat öylesine güçlüydü ki, O'nu gören bir kimsenin O'nu sevmemesi mümkün değildi adeta! Sizlerin, hiç ilk karşılaştığınızda sevdiğiniz insanlar oldu mu?

Bu iki dostu karşılamaya gelen Genç Adam, kollarını Seyyid Kazım'a dolayarak ona onunla o kadar sevgi dolu, o kadar nazik kelimelerle sözcüklerle konuştu ki Seyyid Kazım sadece başı eğik bir şekilde durabildi. Konuşamıyordu.

Genç Adam, Seyyid Kazım'ı ve dostunu evin üst katına, çok güzel kokular saçan çiçeklerle süslenmiş bir odaya buyur etti. Burada onlara oturmalarını söyleyerek, odanın ortasında duran gümüş bir kâseden içecek ikram etti.

Birisini çok, çok fazla sevdiğin zaman kendini o kadar mutlu hissedersin ki sadece ona yakın olmak istersin. Konuşmaya ihtiyaç duymazsın. O iki ziyaretçi, o sabah Genç Adam ile beraberken işte kendilerini böyle hissediyorlardı. Sadece birkaç kelime konuşuldu. Genç Adam daha sonra onları kapıya geçirip harikulade bir gülümsemeye vedalaştı.

Seyyid Kazım ile gitmiş olan o dost, kim bilir o ziyareti ne kadar sık düşünmüştür. Üç gün sonra, Seyyid Kazım bu Genç Adam'ı bir daha gördü. Genç Adam içeriye girip onlarla yanlarına oturduğunda, Seyyid Kazım birkaç kişiye Kuran-ı Kerim'i öğretiyordu. Seyyid Kazım bir anda konuşmayı kesti. Diğerleri onun devam etmesini isteyince o yalnızca başını salladı. Kapıdan içeriye sızarak Genç Adam'ın kucığına düşen bir güneş ışınını işaret etti.

Seyyid Kazım yüzünü Genç Adam'a çevirerek, "Daha ne söylemeliyim ki? Gerçek, şu kucağa düşen güneş ışınından daha açıktır!" dedi. Görüyorsun ki Seyyid Kazım bu Genç Adam'ın kim olduğunu biliyordu; diğerlerininse bunu neden bilmediklerini anlayamıyordu.

Fakat diğerleri bir türlü anlayamadılar; hatta daha önceki sabahın erken saatinde Seyyid Kazım ile birlikte gitmiş olan kişi bile anlayamadı. Ne zaman bu Genç Adam'ı düşünse yüreğinde tuhaf bir duygu oluşuyordu. Defalarca Seyyid Kazım'a bu Genç Adam'ın ismini sormaya kalkışmıştı niyetlenmişti, ama her seferinde sanki bir şeyler ona engel olmaktaydı.

Siz muhtemelen büyük olasılıkla bu Genç Adam'ın kim olduğunu tahmin edebilmişsinizdir; fakat Seyyid Kazım'ın arkadaşı, O'nu tüm kalbiyle sevmesine ve her gün O'nu defalarca düşünmesine rağmen kim olduğunu bir türlü anlayamamıştı. Bir gün Kendisi'nin Hz. Bab, yani Vaat Edilen, olduğunu söyleyen birisi hakkında bir şeyler duydu. O zaman anladı ki, Kerbela'da gördüğü ve çok sevdiği Kişi o idi.

كوبان

ÇOBANIN RÜYASI

Seyyid Kazım çok mutluydu. Vaat Edilen'in geldiğini bilmekle kalmayıp aynı zamanda O'nu görmüş ve O'nu ziyaret etmişti. İsmi söylemesine henüz izin verilmemişti; buna rağmen başkalarına yalnızca O'nun varlığından söz etmek bile kim bilir ne kadar mutluluk vericiydi.

Fakat inanabiliyor musunuz, kendisini dinlemeyen bir sürü insanla karşılaştı. Duymak istemeyen birisine bir şeyi anlatmaya çalışmanın bir yararı yoktur. Bazı insanlar sadece dinlememekle kalmayıp Seyyid Kazım'a ve arkadaşlarına çok zalimce davranabiliyorlardı.

Seyyid Kazım ve bazı yakın dostları aynı şekilde duyuru yapmaya devam ettiler; ne de olsa onları dinlemekten mutluluk duyan insanlar da vardı. Onlara, iki muhteşem Öğretmen'in geleceğini anlatan yazıları Kuran-ı Kerim'den okurlardı. İlk önce onların bekledikleri gelecekti; kısa bir zaman sonra da azametli bir Öğretmen daha gelecekti. Ve bu ikinci Öğretmen sadece yaşadığı ülkeye değil, tüm dünyaya ışığını getirecekti.

Bir gün öğle saatlerinde Seyyid Kazım, bir palmiye ağacının gölgesinde durmuş, öğle namazından dönecek olan kişileri bekliyordu. Birdenbire bir Arap, Seyyid Kazım'a doğru koşarak kollarını ona doladı.

İşte adamın ona anlattığı tuhaf hikâye:

Üç gün önce koyunlarını yakınlardaki bir otlakta izlerken **uyuyakalmış** ve rüya görmeye başlamıştı. Hz. Muhammed'in inananlarından olan bu adam, rüyasında Hz. Muhammed'in kendisine geldiğini ve söylenenleri iyi dinleyip sonradan hatırlaması gerektiğini, çünkü bunların Tanrı Sözleri olduklarını söylediğini görmüştü. Ona şu sözlerle seslenilmişti: "Eğer bu sözlere sadık kalırsan ödülün büyük olacaktır. Onları inkâr edersen, başına **ıstırap** verici imtihanlar gelecektir." Bu mesajı unutursa başına büyük belalar gelecekti. Daha sonra çobana, o yerin yakınlarında kalmasını söylemişti. Seyyid Kazım ve dostları, üç gün içerisinde bir öğle vakti oraya dua okumaya geleceklerdi. Çoban, Seyyid Kazım'ı karşılayıp ona işlerinin hemen hemen bittiğini – Kerbela'ya döndükten üç gün sonra kendisiyle konuşan Kimse'ye gitme izninin olacağını söyleyecekti. Bundan kısa süre sonra da Vaat Edilen, Kendini herkese tanıtacaktı.

Bu rüya şu anlama geliyordu: Seyyid Kazım Kerbela'daki evine döndükten üç gün sonra ölecekti, çünkü işlerini tamamlamıştı. Her birimizin yapması gereken işler vardır. Eğer böyle olmasaydı bu dünyada olmazdık.

Çobanın sözleri Seyyid Kazım'ı çok çok mutlu etti; fakat bir yandan da dostlarını üzdü elbet. Seyyid Kazım bunu görünce onlara şöyle dedi: "Bana olan sevginiz, hepimizin gelmesini beklediğimiz Kişi için değil mi? Vaat Edilen'in açığa çıkabilmesi için benim ölmemi istemez miydiniz?"

Onlara o kadar sevgi dolu bir konuşma yapması ve Vaat Edilen ile nihayet tanışacaklarını düşünmek onları o kadar mutlu etti ki, üzüntüleri sona erdi. Bugün bizim için de böyledir. Hiçbir zaman sevdiğimiz bir dostu kaybetmekten hoşlanmayız, ama onu kaybettiğimizde Tanrı bize her zaman bir başkasını yollar.

Böylece Seyyid Kazım işini bitirip Kerbela'ya döndü. Orada, çobanın rüyasında gördüğü gibi, dostlarını geride bırakırken onlara Vaat Edilen'i bulmalarını ve O'nu herkese anlatmalarını öğütledikten üç gün sonra öldü.

MOLLA HÜSEYİN VE HZ. BAB

Seyyid Kazım'ın ölümünden sonra, sanki dostları ne yapmaları gerektiğini bilmiyor gibiydiler. Bu sırada Molla Hüseyin adında genç bir adam Kerbela'ya geri geldi. Molla Hüseyin, Seyyid Kazım'ın bir dostuydu ve onun adına bir başka şehre haber taşımıştı götürmüştü. Molla Hüseyin hemen birkaç arkadaşını bir araya toplayarak onlara, Seyyid Kazım'ın ölmeden önce kendilerine ne söylediğini sordu.

Birisi onlara, evlerini terk edip Vaat Edilen'i bulmak için uzak yerlere dağılmalarını söylediğini anlattı. Bir diğeri de, Vaat Edilen'in, O'nu bulmaya çalışan her kim olursa olsun ona yol göstereceğini anlattığından bahsetti.

Molla Hüseyin onlara daha fazla beklememeleri için yalvardı. "Neden Kerbela'da kalmayı tercih ettiniz?" diye sordu. "Benim olduğu gibi sizin de ilk göreviniz, ayağa kalkıp sevgili efendimizin ölmeden önceki son haberini hem ruhumuzla hem de sözlerimizle taşımaktır."

Fakat hepsi bahaneler öne sürmeye başladı. Bir şeyi yapmak istemediğimiz zaman nasıl olduğunu bilirsiniz. Her zaman bir bahane bulabiliriz, fakat gerçek şu ki aslında o işi yapmak istemiyoruzdur. En sonunda Molla Hüseyin onların gitmek istemediklerini gördü. Kendini çok üzgün hissederek onlardan yanlarından ayrıldı ve sadece erkek kardeşi ile yeğeninin eşliğinde yola koyuldu.

Öncelikle kendini Vaat Edilen ile buluşmaya hazırlaması gerektiğini düşündü. Sevdiğiniz birisiyle buluşmaya gideceğiniz zaman, en güzel şekilde görünmek istersiniz. Molla Hüseyin işte böyle hissediyordu. Fakat onun düşündüğü kıyafetleri değildi. O, düşüncelerini uygun hale getirerek, sevgili Vaat Edilen'in onun düşünmesini isteyeceği şekilde düşünerek ve O'nun yapmasını isteyeceği şeyi yaparak hazır olmak istiyordu.

Bu yüzden Molla Hüseyin rahatlayıp dua okuyabileceği bir yere gitti. O ve yoldaşları orada kırk gün kaldılar.

Kırk günün sonunda Vaat Edilen'i bulmak için tekrar yola koyuldular. Yakınlarındaki bir şehirde durdular ve orada çok hoş bir tecrübe deneyim yaşadılar. Hz. Bab birkaç yıl öncesinde o şehirde yaşamıştı. Dua okuyarak orada çok vakit geçirmişti; bu dualar o şehri diğer şehirlerden o kadar farklı kılmıştı ki Molla Hüseyin oraya vardığında bu farklılığı hissedebiliyordu. Bu durum, duanın neler yapabildiğini gösteriyor. Hz. Bab o vakitte şehri terk etmişti, bu yüzden Molla Hüseyin ve yoldaşları orada kalmadılar. Şiraz adında başka bir şehre doğru devam ettiler.

Şehrin Şiraz'ın sınırlarına vardıklarında Molla Hüseyin kardeşine ve yeğenine devam etmelerini ve kendileri için kalabilecekleri bir oda bulmalarını söyledi. Onlarla daha sonra, akşam ezanı vaktinde buluşacaktı.

Molla Hüseyin şehrin sınırlarında yürürken Genç bir Adam ona doğru geldi yanına yaklaştı. Genç Adam yeşil bir sarık giymişti; yüzü ise, nasıl ki çok mutlu olduğunuz zaman yüzünüz ışıldar, işte onun gibi sevinçle ışıldıyordu.

Molla Hüseyin bu Genç Adam'ın Hz. Bab, yani aradığı Vaat Edilen Kimse olduğunun farkında değildi. Herhalde Seyyid Kazım'dan duyduğu için kendisi ile tanışmaya gelen bir dost olmalı diye düşündü. Genç Adam sanki onu ezelden çok eskiden beri tanıyormuş gibi kendisine sarıldı ve Molla Hüseyin'i kendi evine gelip istirahat etmesi dinlenmesi için davet etti. Fakat Molla Hüseyin, Genç Adam'a dostlarının kendisini bekliyor olacaklarını beklediklerini söyledi.

“Onları Tanrı'nın koruyuculuğuna teslim et,” diye cevap verdi Genç Adam. “O, mutlaka onları koruyup gözetecektir.”

O kadar nazik ve sevgi doluydu ki, Molla Hüseyin muhtemelen büyük olasılıkla hayatında hiç olmadığı kadar mutluydu. Hz. Bab onu, kapısını çaldığı küçük bir eve götürdü. Etiyopyalı bir hizmetkâr onları içeriye aldı. Misafirinın ellerini yıkayabilmesi için su getirip dökense Hz. Bab'ın Kendisi'ydi. Ardından birlikte dua ettiler. Molla Hüseyin duasında tekrar, Tanrı'nın ona Vaat Edilen'i bulmasına için yardımcı olmasını diledi. Bu Genç Adam'ın Vaat Edilen Kimse olduğunu hâlâ bilmiyordu.

Onlar sohbet ederlerken, hepimizin hem bugün hem de gelecekte o günü hatırlamasına sebep olacak bir şey oldu. Gün batımından yaklaşık iki saat sonraydı, Hz. Bab büyük bir sevgi ve neşe ile Molla Hüseyin'e Kendisi'nin kim olduğunu açıkladı. Molla Hüseyin o

kadar çok şaşırmişti ki ilk başta bu güzel müjdeye inanamadı. Fakat Hz. Bab konuşmaya devam ettikçe, Molla Hüseyin başka hiç kimsenin bu kadar bilgili olamayacağını anladı. Bu, Hz. Bab olmalıydı. Zaman çok çabuk geçiyordu, tüm gece konuştukları halde Molla Hüseyin sabah ezanını duyana kadar bunu fark etmemişti.

“Bu gece,” dedi Hz. Bab, “tam şu saat, gelecekte bayramların en büyüğü, en önemlisi olarak kutlanacaktır.”

Hz. Bab ilk defa bir başkasına Kim olduğunu açıklamıştı. Bunu açıkladığı kişi olabilmek ne kadar güzel olurdu değil mi? Molla Hüseyin ayrılmadan önce Hz. Bab ona, kendisine ilk inanan kişinin o olduğunu söyledi. Daha sonra tıpkı Molla Hüseyin gibi, on sekiz ruh daha Hz. Bab’ı bulacaktı. Fakat Molla Hüseyin hiç kimseye Hz. Bab’tan bahsetmemeliydi. Çünkü her kişi O’nu hiçbir yardım almadan kendi başına bulmalıydı. Tüm bu on sekiz kişi müthiş Sırrı öğrendikleri zaman Hz. Bab onları tüm dünyaya yeni bir Öğretmen’in gelmiş olduğunu duyurmaları için çeşitli yerlere yollayacaktı.

Molla Hüseyin Hz. Bab’tan ayrılırken o kadar heyecanlı ve mutluydu ki, titriyordu ve güçlkle yürüyebiliyordu. Onu gören insanlar ona ne olduğunu merak etmiş olmalı; fakat onun bu müthiş sırrı saklı tuttuğundan emin olabilirsiniz.

ملا **DİRİ’NİN HARFLERİ**

Molla Hüseyin, Hz. Bab’ı defalarca ziyaret etti. Hep geceleri gidiyordu ki kimse onu görmesin, çünkü Hz. Bab’ı tanıyacak olan diğer on sekiz kişiden her biri O’nu kendi başına bulmalıydı. Her gün Molla Hüseyin gecenin gelmesini sabırsızlıkla bekliyordu, Hz. Bab ile beraber olabilmek için...

Tanrı dünyaya ne zaman yeni bir İlahi Öğretmen gönderse, Vaat Edilen bu Kimse, Kendisi’ne yardımcı olabilecek, O’nu seven ve O’na inanan insanlardan bazılarını seçer. Kimi zaman bu kişilere **havarı** (inanan) denir. Hz. İsa yeryüzünde yaşarken on iki havarisi vardı. Hz. Bab geldiğinde on ikiden fazla **havarisi** (inananı) vardı. Yakında O’nun kaç tane **havarisi** (inananı) olduğunu ve onlara ne ad verdiğini duyacaksınız.

Bir gece Hz. Bab Molla Hüseyin’e şöyle dedi: “Yarın on üç yoldaşın gelecek. Her birine olağanüstü bir sevgi ve şefkat göster. Onlar için dua etmelisin; onların da Vaat Edilen Kimse’yi tanıyabilmesi için yardım dilemelisin Tanrı’dan...”

Ertesi sabah Molla Hüseyin'in on üç dostu şehre geldiler. Aralarında Ali adında biri vardı; Molla Hüseyin'in çok mutlu olduğunu ve artık Vaat Edilen Kimse'yi arıyormuş gibi görünmediğini fark etti. Ali kendisine bunun nedenini sordu. Vaat Edilen'i bulmuş muydu yoksa?

Ali, Molla Hüseyin'in O'nu hakikaten bulmuş olduğunu hemen anladı. Vaat Edilen'e giden yolun kendisine de gösterilmesi için yalvardı, fakat Molla Hüseyin başını salladı.

"Bu isteğini kabul etmem için yalvarma," dedi. "O'na güven, çünkü O kesinlikle senin adımlarını yönlendirecek ve kalbinin huzursuzluğunu giderecektir."

Ali bunu diğer dostlarına anlattı ve hepsi Tanrı'nın onları Vaat Edilen Kimse'ye yöneltmesi için dua ettiler.

Bu olaydan üç gece sonra Ali dua ederken bir hayal gördü. Hayal, rüya gibi bir şeydir, fakat hayal gören insan uyumuyor olabilir. Ali hayalinde, önü sıra giden bir ışık görmüştü sanki. Kendisinin bu ışığı takip ettiğini ve Vaat Edilen Kimse'yi bulduğunu görmüştü. Hayalinde bu ışığı takip ediyor ve Vaat Edilen Kimse'yi buluyordu.

Geceydi, ama Ali hemen kalkıp Molla Hüseyin'in evine gitti. Arkadaşına sarılarak ona gördüğü hayali anlattı.

Molla Hüseyin çok mutluydu. "Bizi buraya kılavuzlayan Tanrı'ya şükürler olsun!" dedi.

Sabah olduğunda Ali'yi Hz. Bab'ın evine götürdü. Etiyopyalı hizmetkâr kapıda beklemekteydi; Efendisi onu gün doğmadan yanına çağırılmış ve kapıyı açıp orada beklemesini istemişti. Ona "Bu sabah," demişti "çok erken saatte iki ziyaretçi gelecek. Benim adıma onlara sıcak bir karşılama sun onları sıcak bir şekilde karşıla. Benim tarafımdan onlara de ki: Tanrı'nın adıyla içeriye girin."

O sabah üçü beraberce konuşurken, sanki tüm oda ışıkla dolmuş gibiydi. Yeni ve çok güzel bir günün gelmiş olduğunu hissediyorlardı.

Ali'nin on iki yoldaşından her biri en sonunda Hz. Bab'ı buldu. Bazıları O'nu rüyalarında gördüler. Bazıları dua ederken ve başkaları O'nu düşünürken O'nun hayalini gördüler. Ve on yedi kişi O'nu bulup O'nun **havarisi** (inanırı) olana kadar bu böyle devam etti.

Dışarıya çıkmaya, Yeni Günü duyurup anlatmaya hazırdılar artık. Hz. Bab onlara “Diri’nin Harfleri” adını verdi. Biri kadındı. Daha sonra bir başka hikâyede onun hakkında daha fazla şey duyacaksınız.

Bir gece Hz. Bab, Molla Hüseyin’e, “Yarın gece son Harf gelecek ve Benim seçilmiş **havarilerimin** sayısını tamamlayacak” dedi.

Hz. Bab, gelecekte neyin olacağını daha vakti gelmeden harfi harfine bilirdi.

Ertesi akşam Hz. Bab eve dönerken, Molla Hüseyin de onun ardı sıra yürümekteydi; birdenbire seyahat etmekten yorulmuş ve toz toprak içinde kalmış genç bir adam koşarak kollarını Molla Hüseyin’e doladı. Hz. Bab’a bakarak şöyle dedi: “O’nu neden benden saklamaya çalışıyorsun? O’nu yürüyüşünden tanıyabiliyorum.”

Hz. Bab’ı sadece yürüyüşünden tanımişti. Molla Hüseyin ondan kendisinden bir süre beklemesini istedi. Sonra da Hz. Bab’a koşarak O’na bu gezginden bahsetti.

“Onun tuhaf davranışına şaşma,” dedi Hz. Bab. “Biz onu zaten tanıyoruz. Aslında onun gelmesini bekliyorduk. Yanına git ve onu huzurumuza çağır.”

Böylece toz toprak içindeki genç adam, kendisini büyük bir mutlulukla karşılayan Hz. Bab ile tanıştı. Bu genç adamın adı Kuddûs’tü. Artık, çıkıp Vaat Edilen Kimse’nin gelişini anlatmaya hazır olan on sekiz Diri’nin Harfleri vardı.

HZ. BAB’IN HİKÂYESİ

Hz. Bab insanlara Yeni Günü anlatmak için Allah’ın yolladığı Vaat Edilen Kimse olmasına rağmen, hepimizin gelmesi gerektiği gibi O da dünyaya küçük bir bebek olarak geldi. Yirmi beş yaşına gelene kadar hiç kimse O’nun Vaat Edilen Kimse olduğunu bilmiyordu.

Hz. Bab çok gençken babası öldü ve O, dayısıyla yaşamaya başladı. O günlerde İran'da sizlerin şu anda gittiği gibi okullar yoktu. Üzerinde çalışılabilecek tek kitap ise Kuran-ı Kerim'di. Dayısı O'nu Kuran-ı Kerim eğitimi veren bir adamın himayesine bıraktı. Daha ilk baştan itibaren Hz. Bab o kadar hızlı öğreniyordu ki öğretmeni buna anlam veremiyordu.

Bir gün öğretmeni Hz. Bab'ın, Kuran-ı Kerim'in ilk satırlarını ezbere okumasını istedi, fakat Çocuk anlamını bilmediği sürece onları okuyamayacağını söyledi. Ne yapacağını görme ümidiyle öğretmeni de bu satırların ne anlama geldiklerini bilmiyormuş gibi göründü davrandı.

"Bu sözlerin ne ifade ettiğini ben biliyorum," dedi Çocuk, "İzninizle onları açıklayacağım."

Sözleri o kadar bilgelikle dolu ve açıklamaları öylesine anlaşılırdı ki öğretmeni hayret etti. O zaman anladı ki Hz. Bab'ın bir öğretmene ihtiyacı yoktu.

Ertesi gün öğretmen Çocuğu dayısının işyerine götürdü. "O'nu size geri getirdim," dedi. "O'na sıradan bir çocukmuş gibi muamele edilmemeli davranılmamalı, çünkü ben O'nda şimdiden, bu Devrin Tanrı Zuhuru'nun açığa çıkarabileceği gizemli gücün delillerini görebiliyorum."

Fakat Çocuğun dayısı O'nun okumayı kesmesini istemiyordu. Hz. Bab'a sert bir şekilde baktı. O'na, diğer çocukların yaptıklarını yapması gerektiğini söyledi – sessizce oturup öğretmenin söylediği her kelimeyi dikkatlice dinlemeliydi.

Hz. Bab bunu yapacağına söz verdi ve okuluna geri döndü. Fakat diğer çocuklar gibi olamıyordu. Onun Ruhu her şeyi, kendisine öğretilmeden önce biliyordu. Nihayet dayısı O'nu okuldan aldı ve kendisine işlerinde yardımcı olmasına izin verdi.

Bundan birkaç yıl sonra, Hz. Bab yeterince büyüdüğünde Hatice Begüm ile evlendi; küçük bir oğulları oldu. O'na Ahmet ismini verdiler. Annesi ile babasının onu ne kadar sevdiklerini tahmin edebilirsiniz. Fakat Ahmet henüz çok küçükken hastalanarak öldü. Tabi ki Hz. Bab ve Hatice Begüm onu çok özleyordular, fakat buna rağmen Hz. Bab Kendini üzgün hissedemiyordu. Tanrı'nın o küçük oğlu için uygun bir yeri olduğunu biliyordu. Bir gün O da Tanrı'ya olan sevgisini gösterebileceği bir şekilde ölebilirdi; O bunun için dua ediyordu. Ve Tanrı O'nun duasına karşılık verdi. Bir başka hikâyede Hz. Bab'ın nasıl öldüğünü duyacaksınız.

Hz. Bab'ın yaşadığı İran'da yaz mevsimi çok çok sıcaktır. Bu O'nu, her gün evinin çatısında saatlerce dua etmekten alıkoymazdı. İran'daki evlerin çatıları, hava serin olduğu akşamlar üzerinde oturulabilsin diye düz yapılmıştı; fakat Hz. Bab, akşam olmasını beklemezdi. Her Cuma şafakta çatıya çıkıp güneş doğana kadar dua ederdi. Öğlen, güneşin en sıcak olduğu vakitte saatte, yine dua etmek için yukarı çıkardı; duasına o kadar dalmış olurdu ki yakıcı ışınları hissetmiyormuş gibi görünürdü. Burada, sevgi ve neşe dolu bir kalple düşüncelere dalıp dua eder, öğlenin geç saatlerine kadar kalırdı.

Bazı insanlar O'nun güneşe taptığını sanırlardı; oysa bu doğru değildi. O'nun için güneş, Tanrı'nın bir işaretiydi. Güneş, ağaçların, çiçeklerin ve diğer tüm canlıların büyüebilmesi için dünyaya ışığını ve ısısını yollar, tıpkı Tanrı'nın ruhumuzdaki sevginin büyüebilmesi ve Tanrı'ya benzeyebilmemiz için bize sevgisini yolladığı gibi. Çiçeklerin ve kuşların güneşsiz yaşayamayacağı gibi biz de O'nun sevgisi olmadan yaşayamazdık.

Hz. Bab tanıştığı herkese karşı çok nazik ve şefkatliydi. Sanki Kendisi için hiçbir şey istemez, her şeyin en iyisini hep başkalarına verirdi. Sadece O'na yakın olmak bile insanları tam anlamıyla mutlu ederdi. O'nun konuşmasını dinlemek dünyadaki en büyük mutluluktur. Çok dürüsttü; başkalarına ait olan şeylere karşı çok dikkatliydi.

İşte O'nun hakkında anlatılan hikâyelerden biri...

Bir gün Hz. Bab çalışmaktayken, bir adam O'na, kendi adına satması için bir şey verdi. O'na sadece Satış fiyatının ne olması gerektiğini de söylemişti. Oysa Hz. Bab adama eşyasının parasını yolladığı zaman, istediğinden daha fazla para olduğunu gördü. Adam bunun nedenini anlayabilmek için Hz. Bab'a bir mektup yazdı.

Hz. Bab ona şu yanıtı verdi: "Size yolladığım tamamıyla size ödenmesi gerektir. İçinde, hak ettiğinizden bir kuruş bile fazlası yoktur. Bir zamanlar Bana verdiğiniz emanetin belli bir değeri vardı. Eşyayı bu fiyata satmadığıma göre, şimdi size bütün bu miktarı sunmanın görevim olduğunu hissediyorum."

Görüyorsunuz ki Hz. Bab eşyayı sattığı zaman, daha önceden satmış olacağı vakitteki kadar para alamamıştı. Hz. Bab bunun Kendi suçu olduğunu hissediyordu, çünkü onu zamanında satmamıştı. Dolayısıyla adama, eşyası için aldığı paranın üzerine bir miktar ekleyerek yollamıştı. Bunu herkes yapmaz.

Herkesin Hz. Bab'ı sevmesine şaşmamak gerekir. O, herhangi bir insana karşı nezaketsizce davranmaya asla katlanamazdı.

ՀԱՅՏԵՆ **HZ. BAB'IN HABERCİLERİ**

On sekiz Diri'nin Harfleri'nin Hz. Bab'ı nasıl bulduklarını anlatan hikâyeyi hatırlıyor musunuz?

Hz. Bab, bu kişilerin artık tüm ülkeye dağılıp insanlara Vaat Edilen Kimse'nin geldiğini açıklamaları gerektiğini düşünüyordu. Bu yüzden bir gün, onlarla konuşmak için hepsini bir araya çağırdı.

Yanına ilk çağırdığı kişi Molla Hüseyin'di. Hz. Bab, Molla Hüseyin'i çok sevdiği için ona başına gelecek olan çok harika bir olaydan azıcık bahsetti. O, Hz. Bab'ın haberini iletme üzere birçok şehre gidecekti. Daha sonra da muhteşem bir şehir olan Tahran'a varacaktı.

“O şehirde bir sır saklı,” dedi Hz. Bab. **“O sır gün ışığına çıktığında dünyayı cennet haline getirecektir.”**

Gel gör ki, Hz. Bab Molla Hüseyin'e Tahran'da ne bulacağını söylemedi. Fakat Molla Hüseyin bunun dünyayı cennete çevirecek bir şey olduğunu biliyordu. Daha sonra bu müthiş sırrın hikâyesini duyacaksınız.

Hz. Bab'ın, Diri'nin Harfleri'ni dış dünyaya yollarken onlara söylediklerini duymuş olmak herhalde muhteşem olurdu. Hz. Bab'ın söylediklerini bugün, yıllar sonra okuyabilmemiz için kaleme alan kimse çok bilge biri olmalı.

Hz. Bab Diri'nin Harfleri'ne, onların o Gün için Tanrı'nın İsmi'nin Taşıyıcıları olduğunu söyledi. Onlar, Tanrı'nın gönderdiği yeni Öğretmeni herkese anlatacak olanlardı. Onlar, Tanrı'nın arzu ettiği gibi davranmalıydılar; ancak o zaman insanlar, onların doğruyu söylediklerini anlayabilecek ve onları dinleyeceklerdi.

Bu bizim bugün hatırlamamız gereken iyi bir şey – yapacağımız şeyler hakkında fazla konuşmamak. Ellerimizin başkalarına yardım etmesine ve ayaklarımızın onların işlerine koşturmalarına müsaade etmek izin vermek... O zaman herkes Tanrı'yı sevdiğimizi ve O'nun gibi olmaya çalıştığımızı görecektir. Bunun hakkında konuşmaya gerek bile kalmayacaktır.

Hz. Bab aynı zamanda Dirî'nin Harfleri'ne Tanrı'nın çok güçlü olduğunu ve yapmaları gereken her zor işte onlara yardım edeceğini anlattı. Tek yapmaları gereken O'na güvenmek ve O'nun onlara kendilerine yardım edeceğine inanmaktı.

İşte O, sözlerini şu şekilde ifadeye getirmişti Hz. Bab bu düşüncelerini şu sözlerle ifade etmişti: "O'nun ismiyle kalkın, O'na tamamen güvenin ve sonucun zafer olacağından kuşku duymayın."

O'ndan ayrıldıkları için üzüntü duymuş olmaları kaçınılmaz ise de, kendilerini kesinlikle çok güçlü ve çok mutlu hissetmiş olmalılar. Tüm ülkeye yayıldılar. Her biri, müjdeyi önce kendi insanlarına iletmek için anayurduna gitti.

Birçok insan kendilerini dinlemek istemedi. Dirî'nin Harfleri'nin hatalı olduklarını düşünüyorlardı. Dirî'nin Harfleri'nden bazıları hapse atıldı, bazıları dövüldü veya taşlandı; ya da daha farklı şekillerde acımasızlıklarla acımasızca cezalandırıldı. Epey sıkıntı çektiler.

Fakat Hz. Bab onlara korkmamalarını söylemişti; bunu hep hatırladılar. İşlerini tamamlayana kadar hiçbir şey onlara zarar veremezdi. Dolayısıyla Vaat Edilen Kimse'yi anlatmaktan ve O'nun sayesinde dünyanın ne kadar daha iyi bir yer olacağını insanlara öğretmekten vazgeçmediler.

Dirî'nin Harfleri'ni dinlemekten mutluluk duyan insanlar da vardı. İşte onların söyleyecekleri her şeyi dinleyen bir adam hakkındaki hikâye.

Bir gün bu adam, bir arkadaşının evinde, Molla Hüseyin'in Vaat Edilen Kimse hakkında konuştuğunu duydu. Konuşma bittiği zaman, adam büyük bir merakla Molla Hüseyin'den bu yeni Öğretmen'in ismini söylemesini rica etti.

"Bu ismi soruşturmak da açıklamak da yasaktır," diye yanıtladı Molla Hüseyin.

Adam, bunun yerine dua aracılığı ile Vaat Edilen Kimse'nin kimliğini keşfetmeye çalışmanın mümkün olup olmayacağını sordu.

"O'nun cömertlik kapısı," diye yanıtladı Molla Hüseyin, "asla O'nu arayanın yüzüne kapanmaz."

Böylece adam arkadaşına yalnız kalıp dua edebilmesi için başka bir odaya girip giremeyeceğini sordu. Kendi evine gidene kadar bile beklemek istemiyordu.

Adam secde edip dua etmeye başladı. Dua ederken, Kerbela'daki türbede namaz kılarken gördüğü Genç bir Adam'ın yüzünü hatırladı. Şimdi dua ederken, bu yüzü tekrar gördü. Hayalinde sanki bu Genç Adam kendisine gülümsüyordu ve o da bu Genç Adam'ın ayaklarına kapanmak üzere ileriye doğru atılıyordu. Hayali yok olduğu zaman kendisini yere doğru eğilirken bulan adam, duasında Vaat Edilen Kimse'yi gördüğünden emindi.

Adam dışarıya koşup diğerlerine hayalini anlattığında, Molla Hüseyin ona Hz. Bab'ı gerçekten bulmuş olduğunu söyledi.

"Gördüğün hayali kimseye açıklama," dedi Molla Hüseyin. "Bunun zamanı henüz gelmedi."

Ardından Molla Hüseyin ona, mümkün olursa Şiraz'da buluşarak Vaat Edilen Kimse'yi birlikte görmeye gidecekleri konusunda bir söz verdi.

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِیْمِ

HZ. BAHALLAH'A GİDEN HABER

Diğer Dirî'nin Harfleri kendi anayurtlarında duyuru yaparken, Molla Hüseyin Tahran adındaki büyük şehre gitti. Her gün sabahın erken saatinde odasını terk edip kendisini dinlemek isteyenlere Vaat Edilen Kimse'den söz ederdi. Güneş batımından sonra da geri dönerdi.

Hz. Bab ona Tahran hakkında çok önemli bir şey söylemişti. Bunlar O'nun sözleriydi: "O şehirde bir sır saklı. O sır gün ışığına çıktığında dünyayı cennet haline getirecektir." Kim bilir, Molla Hüseyin bunu ne kadar çok düşünüp merak etmiştir!

Bu sırrın bir kısmını aslında tahmin etmiş olmalıydı, çünkü Tahran'da Hz. Bab'tan sonra gelerek ışığını tüm dünyaya yayacak olan diğer Vaat Edilen Kimse'yi bulacağına inanıyordu. Biz daha önceki bir hikâyede, Tanrı'nın bir yerine iki İlahi Öğretmen yollayacağını öğrenmiştik. Şüphesiz, bunu bilen Molla Hüseyin sürekli diğer Öğretmen'i aramış olmalı.

Eğer Tanrı'yı seviyorsak ve yapmamızı istediği şeyleri yapmaya gayret ediyorsak, bu dünyadaki kimi olaylar çok harika bir şekilde gerçekleşir. Molla Hüseyin Tahran hakkındaki sırrı işte bu şekilde öğrendi.

Bir gece yaklaşık on ikide bir adam Molla Hüseyin'in kapısını çaldı. Molla Hüseyin kimseyi beklemiyordu, fakat kapıdaki genç adamı içeriye davet edip onunla Hz. Bab hakkında konuştu. Molla Hüseyin ona adının ne olduğunu ve nerede yaşadığını sordu.

Genç adam, Mazenderan eyaletindeki Nur'dan geldiğini söyledi.

Molla Hüseyin bu memleketin, çekici kişiliğiyle, çekiciliği ve yaptıkları ile iyiden iyiye tanınan Mirza Buzurg'un memleketi olduğunu biliyordu. Mirza Buzurg öldüğüne göre, ailede onun yaptıklarını yapabilecek birinin olup olmadığını merak etti.

"Anlat bana," dedi Molla Hüseyin, "Mirza Buzurg'un ailesinde, o tanınmış evin üstün geleneklerini sürdürmeye sürdürecektense kadar yetenekli olduğunu kanıtlayabilmiş biri var mı?"

"Evet," diye yanıtladı adam, "şu anda yaşayan oğulları arasında, babasının belirgin özellikleri ile kendini belli etmiş olan biri var."

Molla Hüseyin, Mirza Buzurg'un bu oğlunun çok bilgili, nezaketli nazik ve cömert olduğunu ve zamanını açları doyurmakla, fakirlere ve yardıma muhtaç insanlara ihtiyacı olanlara yardım elini uzatmakla geçirdiğini öğrendi. Molla Hüseyin çok heyecanlandı. Bu seçkin Oğul hakkında bir sürü soru sordu. Öğrendiği her yeni ayrıntı karşısında heyecanı biraz daha artıyordu. Misafir adamsa bunun nedenini bir türlü anlayamıyordu.

Molla Hüseyin merakla sordu: "Herhalde Onunla çok sık karşılaşıyorsunuzdur?" "Evet, onun evini çok sık ziyaret ediyorum," diye yanıtladı adam.

Molla Hüseyin, misafire şafak vaktinde bir tomar kâğıt vererek onu Genç Adam'a iletmesini istedi ve eğer bir yanıt alacak olursa da o yanıtı geri getirmesini söyledi.

Nur eyaletinden olan bu Genç Adam'ın diğer Vaat Edilen Kimse, yani Tanrı'nın göndereceği ikinci İlahi Öğretmen olduğunu herhalde tahmin etmişindir. O kişi, Hz. Bahauallah idi. Haberci O'nun kim olduğunu bilmiyordu, fakat Molla Hüseyin'in gönderdiği o bir tomar kâğıdı okurken Hz. Bahauallah'ın sesinden yayılan ezgi bile onu mutlu etmeye yetti. Ardından Hz. Bahauallah ona, Molla Hüseyin'e geri götürmesi için bir mektup ile şeker ve çaydan oluşan bir hediye verdi. Bugün, bu tuhaf bir hediye gibi gözükebilir. Fakat İran'daki insanların o dönemlerde fazla çay ve şeker olmadığı için bunların hediye edilmesinden çok memnun oluyorlardı.

Molla Hüseyin Hz. Bahauallah'tan gelen haberi ve hediyyeyi aldığı zaman o kadar mutlu olmuştu ki, konuşmakta güçlük çekiyordu. Ayağa fırlayıp adamdan hediyyeyi aldı ve onu öptü. Kollarını haberciye dolayarak "Sevgili Dostum! Dilerim benim yüreğimi sevindirdiğin gibi Tanrı da sana sonsuz saadet bahşeder mutluluk bağışlar ve gönlünü ölümsüz bir mutluluk ile donatır" dedi.

Adam hâlâ Molla Hüseyin'in böyle hissetmesini sağlayan şeyin ne olduğunu anlayamadı. Mektubu götürdüğü Adam kimdi? Merak ediyordu. Molla Hüseyin Tahran'ı terk edip başka bir şehre gitmeden birkaç gün önce haberciyi yanına çağırıldı.

Molla Hüseyin "Duyduğun ve şahit olduğun şeyi hiç kimseye anlatma," dedi. "Bırak, yüreğinde saklı bir sır olarak kalsın." Genç Adam'ı başkalarına anlatacak olursa, O'nu kıskanan insanların O'na zarar vermeye kalkışacaklarını anlattı. Bunun yerine O'nun fakirlere ve sıkıntıda olanlara yardımcı olabilmesi için Tanrı'ya dua etmenin daha iyi olacağını söyledi.

Molla Hüseyin, Hz. Bahauallah'ı, diğer Vaat Edilen Kimse'yi işte böyle buldu. Fakat doğru zaman gelmedikçe hiç kimseye Hz. Bahauallah'tan söz etmemesi gerektiğini biliyordu. İnsanlar öncelikle Hz. Bab'ın geldiğini ve yeni, güzel bir Gün'ün doğduğunu duymalıydı.

Daha sonra, doğru zaman gerçekten geldiğinde Hz. Bab insanlara Hz. Bahauallah'tan bahsetti.

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِیْمِ

HZ. BAHAUALLAH'IN BABASININ RÜYASI

Hız. Bahauallah daha küçük bir çocukken, bir gece babası O'nun hakkında tuhaf bir rüya görmüştü. Rüyasında Mirza Buzurg Oğlu'nu geniş bir okyanusta yüzerken görmüştü. Vücudu o kadar çok ışıldıyordu ki etrafındaki su bile aydınlanmıştı; ışık demetleri, başının üzerinden dört bir yana saçılmaktaydı.

Saçı uzun ve siyahtı; O yüzerken, etrafını çevreleyen suyun üzerinde süzölmekteydi. Babası O'nu izlediği sırada, çok sayıda balık gelmiş, Çocuğun başındaki saç tellerinden her birinin ucunu tek tek ağızlarına almışlardı. Ondan sonra O nereye yüzerse balıklar da O'nu takip etmişlerdi. Fakat O'na zarar vermemiş, gitmek istediği yerlere yüzmesine engel olmamışlardı.

Bu rüya Hz. Bahauallah'ın babasına o kadar gerçek gibi geldi ki rüyanın ne anlama geldiğini anlamak için bilge bir adam çağırđı. Bilge adam Oğlu'nun etrafındaki okyanusun dünya olduğunu anlattı. Kendisini saran balık sürüsü, dünya insanların arasında harekete geçecek olan kargaşaydı. Hepsi O'nun etrafında toplanacak fakat O'na ne zarar verebilecek ne de O'nun Tanrı adına yapması gereken işini yerine getirmesini engelleyebileceklerdi.

Hız. Bahauallah'ın babası çok zengindi; çok güzel mobilyaları ve süsleri olan büyük bir konakta yaşıyordu. Çok kibar ve cömertti. Etrafındaki fakir insanlara yardım etmek için epey para harcardı. Doğal olarak çok dostu vardı ve başkası için bir şey yaptığı zamanlarda çok mutlu olurdu.

Bu vaziyet durum, yirmi yıl sürdü. Ardından sıkıntılar başladı. Önce oturdukları köyün yakınına dağlardan seller aktı. Sular hızla akıp gidiyor ve yolundaki her şeyi silip süpürüyordu. Konağın yarısı ve içindeki tüm güzel mobilyalarla süsleri alıp götürdü yok oldu.

Hız. Bahauallah'ın babası artık eskisi kadar zengin değildi; fakat yine de kendisine ihtiyacı olanlara elinden geldiği kadar yardım etmeye devam etti. Daha sonra dost olduğunu zannettiği birkaç arkadaşı onun konumunu elinden almak için ellerinden geleni yaptılar. Buna rağmen yine de sakin ve mutlu olmayı kalmayı sürdürdü. Onlarla tartışmadı.

Hız. Bahauallah büyüdüğü zaman, Tanrı'nın müjdesini insanlara taşımaya başladı. Onlara Kendisi'nin İlahi bir Öğretmen olduğunu açıklamadı. Henüz bunun zamanı gelmemişti. Onlara Hz. Bab'tan ve getirdiği haberden söz etti. Önce Kendi eski memleketine gitti. Burada insanlar O'nu dinlemek için başına toplanırdı ve sanki O'nu dinlemeye doyamıyorlardı. Sadece Hz. Bahauallah'ın sesini duymak bile O'nu sevmelerini sağlıyordu.

Yakın yörelerde reislik yapmış kişiler, gitmiş olduğu büyük şehri anlatmasını istediler. Ülkenin şahı hakkında bir şeyler duymak istiyorlardı. Fakat Hz. Bahauallah böyle şeylerle ilgilenmezdi. O, Tanrı hakkında konuşmak istiyordu. Onlara Hz. Bab'tan ve Yeni Gün'den söz etmek istiyordu. Her an Hz. Bab'ın müjdesini birilerine anlatabilmek için uzun mesafeler kat edebilirdi.

İşte çok mükemmel bir şey; insanlar diyorlardı ki, Hz. Bahauallah'ın etrafındaki taşlar ve ağaçlar bile O'nun orada bulunmasından dolayı farklıydı. Her şey sanki daha iyi büyüyor ve Tanrı'nın Güzelliğini ortaya çıkarıyordu. Daha sonra Hz. Bahauallah'a hitaben kullanılan isimlerden birisi de Cemal-i Mübarek (Tanrı'nın Güzelliği) oldu.

İşte Hz. Bahauallah, insanlara Tanrı'nın haberini bu şekilde taşımaya başladı. Fakat hala onlara Kuran-ı Kerim'de okudukları İkinci İlahi Öğretmen'in Kendisi olduğunu açıklamıyordu.

Bu sıralarda Hz. Bab, Arabistan'da bulunan Mekke şehrine doğru uzun bir yolculuk yapmayı tasarlıyordu. Gitmek istememesinin bir sebebi vardı. İran'daki halkın O'nun müjdesini duymaya çok ihtiyaçları vardı. Fakat bir gün Hz. Bahauallah'ın duyuru yaptığına dair Molla Hüseyin'den bir haber aldı. Bu O'nu çok mutlu etti, çünkü artık biliyordu ki yolculuğuna çıksa da Vaat Edilen Kimse'den ve Yeni Gün'den bahseden birileri olacaktı.

FIRTINA

Hz. Bab ile Hz. Bahauallah'ın yaşadığı günlerde teknelerin motorları yoktu. Yelkenleri itmesi için rüzgâra bağımlı olduklarından çok hızlı yolculuk edemiyorlardı.

Bir gün Hz. Bab, uzun yıllar önce Hz. Muhammed'in yaşadığı Mekke şehrine gitmeye karar verdi. Hz. Muhammed'i seven ve O'nun Kutsal Kitabı Kuran-ı Kerim'i inceleyen bir sürü insan her yıl dua etmek için Mekke'ye giderdi. Hz. Bab orada bir sürü insanla tanışacağını biliyordu ve onlara Tanrı'nın yeni müjdesini aktarabilirdi. O yüzden Kuddûs –Diri'nin Harfleri'nden biri – ve hizmetkârı ile birlikte Mekke'ye doğru yolculuğa çıktı.

Bu şehre gidebilmek için bir tekneye binmeleri gerekiyordu. Bu tekneler küçük oldukları için Mekke'ye varmaları iki uzun ay sürdü. Ayrıca hava da iyi değildi. Çok felaket bir fırtına çıkmıştı. O büyük dalgalar herhalde küçük teknedeki insanlara dağ gibi görünmüştür. Onları o kadar çok savurmuştu ki neredeyse hepsini deniz tuttu.

Fakat Hz. Bab ve Kuddûs hiçbir şekilde rahatsız görünmüyorlardı. Yolcuların geri kalanları fırtınadan korkmuştu; fakat bu ikisi, Tanrı'nın kendilerini koruyacağını biliyorlardı. Hiçbir şeyden korkmuyorlardı.

Kuddûs her gün Hz. Bab'ın kendisine söylediği harika dualar ile sözleri bir kâğıda yazardı. Fırtına en şiddetli haldeyken ve teknenin diğer yolcuları batıp boğulacaklarından korkarken bile Hz. Bab ve Kuddûs sanki hiçbir sorun yokmuş gibi işlerine devam ediyorlardı.

Daha sonra başka bir sıkıntıları oldu. Yolculuk o kadar uzun sürdü ki en sonunda içmeye içecek su bulamayacak hale geldiler. Okyanustaki su içmek için iyi değildir, çünkü çok tuzludur. Onu içecek olsaydınız çok daha fazla susardınız. Hz. Bab birisine yazdığı mektupta, susuzluklarını giderebilmek için günlerce su yerine limonların sularıyla yetinmeleri gerektiğinden söz etmiştir.

Bu küçük teknede olanlar herhalde çok sıkıntı çekmişlerdir. Fakat bunun sonucunda çok iyi bir şey oldu. Hz. Bab onların acı çektiklerini gördükçe okyanus üzerinde seyahat etmenin daha kolay olması için Tanrı'ya dua etti. O kadar çok tehlike olmaması ve tehlikenin azalması için Tanrı'ya dua etti.

Tanrı, Hz. Bab'ın dualarını yanıtladı. Birkaç yıl içerisinde insanlar, fırtınanın kolaylıkla zarar veremeyeceği daha büyük ve daha sağlam tekneler yapmayı öğrendi. Teknelerin daha hızlı gidebilmesi için yelken yerine motor kullanmayı öğrendiler. Ve bir de şunu düşünün: Hz. Bab'ın o zamanlar iki ayda yaptığı yolculuğu yapmak, bugünlerde sadece iki gün sürüyor.

Bizler bugün bu değişikliklerin Hz. Bab'ın duaları sayesinde gerçekleştiğini biliyoruz, fakat o zamanlar insanlar bunu bilmiyordu. Bütün bu iyi şeyleri onlara Tanrı'nın göndermiş olduğunu bir an bile durup düşünmediler.

Zorlu yolculuklarına rağmen Hz. Bab ve Kuddûs, gidecekleri yere en yakın olan kıyı şehrine nihayet sağlam bir şekilde vardılar. Hz. Muhammed'in yaşamış olduğu Kutsal şehir Mekke'ye ulaşabilmek için, oradan develer üstünde sıcak ve kumlu çölleri aşarak yolculuk etmeleri gerekiyordu.

Güneş çölde çok sıcak olabilir. Buralarda gölgelik hiçbir yer yoktur ve kum o kadar sıcak olur ki üstünde yolculuk etmek yapmak zorlaşır. Bu yüzden çöl yolcuları, sabahın erken saatinde güneş daha doğmadan yola çıkarlar.

Bir sabah Hz. Bab bir kuyunun yanı başında durup sabah namazı için devesinden indi. Her zaman dua etmeyi hatırlardı, çünkü Tanrı'ya yakın olabilmesi ve O'nun Kendisi'nden ne yapmasını istediğini anlayabilmesi için dua etmesi gerektiğini biliyordu.

Hz. Bab namaz kılariken, çölde yaşayan ve bir yerden diğerine göçüp duran bir adam, birdenbire yolcuların yanında belirdi. Onların namaz kıldıklarını görünce yavaşça yanlarına sokuldu, Hz. Bab'ın yanında yerde duran heybesini kapıp kaçtı.

Teknedeyken Kuddûs Hz. Bab'ın birçok duasını ve sözlerini kâğıda yazmıştı. Bu dualar tabi ki çok değerliydi, çünkü Vaat Edilen Kimse'den ve Yeni Gün'den söz diyordu. Onları okuyan herkesin üstüne çok büyük lütuflar çekiyordu.

Tüm bu kâğıtlar, çöl adamının çaldığı heybenin içindeydi. Hizmetkârı, hırsızın peşinden koşmak istiyordu, ama Hz. Bab geri gelmesi için ona eliyle işaret etti.

Hz. Bab'ın, bu kadar değerli olan kâğıtları o adamın alıp götürmesine izin vermesi bize çok tuhaf gelebilir. Oysa Hz. Bab'ın yaptığı açıklama şuydu: Kâğıtlarla kaçan adam, onları çölde gittiği değişik yerlere taşıyacaktı. Böylece birçok insan bunları okuyabilecek ve Vaat Edilen Kimse'nin gelişinden haberdar olabilecekti. Bu insanların başka bir yoldan haberdar olmaları güçtü, çünkü uzaktaki büyük şehirlere hiç gitmiyorlardı.

“Bu yüzden onun davranışına üzülme,” dedi Hz. Bab hizmetkârına “nitekim bu, Emredici, Aziz Tanrı tarafından buyurulmuştur.”

MOLLA SADIK'IN HİKÂYESİ

Mekke'de bir süre kaldıktan sonra Hz. Bab ve Kuddûs memleketlerine döndüler. Dönüş yolunda Hz. Bab Kuddûs'e, memleketlerine vardıklarında ayrılmak zorunda olduklarını, böylelikle değişik yerlerde duyuru yapabileceklerini anlattı. Her an beraber olamazlardı.

Hız. Bab, Kuddûs'ü insanların ona karşı çok zalim olacakları konusunda uyardı. Söyleyeceklerini dinlemeyeceklerdi ve en sonunda da onu öldüreceklerdi. Ama o Tanrı'nın Emri uğruna öldüğü için çok mutlu olacaktı; bu konuda Kuddûs'e bir söz verdi. Ayrıca ölmeden önce çok büyük bir bağışa daha kavuşacağı ile ilgili de bir söz verdi. O, Tanrı'nın gönderdiği ikinci İlahi Öğretmen'le tanışacaktı.

Bu söz Kuddûs'ü ne kadar mutlu etmiş olmalı! İnsanların kendisine yapabileceği hiçbir şeyden korkmuyordu. Dirî'nin Harfleri ile Hız. Bab'ı seven diğer kişiler çok cesurdular, çünkü Hız. Bab ve gelecek olan Öğretmen hakkındaki müthiş sırrı biliyorlardı.

Her şey tam Hız. Bab'ın dediği gibi gerçekleşti. Birçok insan habere inanmayıp Kuddûs'e zalimce davranırsa da, ona inananlardan birisi Kuran-ı Kerim hocası Molla Sadık'tı. Molla Sadık nereye giderse gitsin Molla Sadık Tanrı'nın gönderdiği yeni Öğretmen'den veya peygamberden bahsediyordu. En sonunda onu dinlemek istemeyenler onun kendisinin durdurulması gerektiğine karar verdiler. Onu tutuklayarak bin defa kırbaçlanması veya dövülmesi emrini verdiler.

Molla Sadık yaşlı bir adamdı, hiç kimse bu darbelerle dayanabileceğini sanmıyordu. Oysa onu izleyenler çok büyük bir sürprizle karşılaştılar. Sizce, Ne oldu dersiniz? Her kamçıldığında ve yaralarından kan aktığında Molla Sadık sakindi, gülümsüyordu; sanki hiçbir şey hissetmiyor gibi görünüyordu. İnsanlar buna anlam veremiyordu.

Molla Sadık'ın darbeleri hissetmediği doğrudu. Daha sonra bir arkadaşına ilk yedi vuruşun çok acıdığını anlatmıştı. Ancak ondan sonraki kırbaç darbelerinin kendi vücuduna uygulanıp uygulanmadığı konusunda merakla düşmüştü, çünkü onları hissetmemişti. Hatta o kadar mutluydu ki yüksek sesle gülmek için eliyle ağzını kapatmıştı.

"Şimdi anlıyorum," dedi "Her şeye gücü yeten, Verici olan Tanrı'nın nasıl olup da göz açıp kapayıncaya kadar acıyı zevke, üzüntüyü neşeye çevirebildiğini..."

Tanrı'ya dönersek ve O'na Molla Sadık gibi güvenirse, Tanrı acılarımızı giderip bizi mutlu edebilir. Molla Sadık Hız. Bab'a hizmet etmekten bu kadar mutlu olan tek kişi değildi; insanların ona karşı zalimce davranmalarını önemsemiyordu. Hatta herkes, Hız. Bab'ın müjdesini taşıyanların kendilerine yapılan tüm o felaket şeylerden nasıl korkmadıklarına şaşıyordu.

Fakat biz sırrı biliyoruz. Tanrı'nın kendilerini her an koruduğundan ve Tanrı'nın kendileri için istemediği hiçbir şeyin başlarına gelmeyeceğinden emindiler. Hız. Bab'ı o denli sevdikleri için çok mutluydular, çünkü insanları sevmek bizi her zaman mutlu eder.

بَابُ HZ. BAB TUTUKLANIYOR

Molla Sadık'a o kadar zalimce davranıldıktan sonra kendisi ve Kuddûs şehri terk etmek zorunda kaldılar. Vali kendilerinin o şehirde daha fazla kalmalarına izin veremezdi; insanların onların açıkladığı habere inanıp valiye kendisine sırt çevireceklerinden korkuyordu. Oysa Molla Sadık ile Kuddûs gidecek olmalarına aldırış etmediler, çünkü böylece haberi yeni bir yerde insanlara iletebileceklerdi.

Onlar şehri terk ettikten sonra vali, Hz. Bab'ı tutuklayarak O'nun insanlarla konuşmasını engellemesi gerektiğini düşündü. Hz. Bab'ı bulup O'nu zincirlerle geri getirmeleri için bir alay atlı askerini görevlendirdi. Çok ıssız bir yerden geçerken yeşil, geniş bir kuşağı olan Genç bir Adam gördüler. At üstündeydi ve hizmetkârı arkasında yürüyordu.

Askerler yaklaştığında Genç Adam kendilerini selamladı, nereye gittiklerini sordu. Askerlerin önderi, orada bulunma sebeplerini bu yabancıya söylememenin daha iyi olduğunu düşündü; bu yüzden valinin bir işini takip ettiklerini söyledi.

Bu sözlerin üzerine Genç Adam gülümseyerek şöyle dedi: "Vali sizi Beni tutuklamanız için gönderdi. İşte buradayım, Bana ne yapmak istiyorsanız yapın. Sizinle buluşmaya gelerek yürümeniz gereken yolu kısalttım ve Beni bulmanızı kolaylaştırdım."

Önder Askerlerin komutanı bu cevap karşısında şaşkınlığa uğradı. Hz. Bab'ın, neden onlarla buluşmaya gelip de onları gördüğü zaman kaçmayı tercih etmediğini bir türlü anlayamıyordu. Önder O'nu tutuklamak istemiyordu; bu yüzden Hz. Bab'ı duymazdan gelip oradan uzaklaşmaya başladı.

Fakat Hz. Bab ona yaklaştı ve hiçbir zaman gerçek olmayan bir şey söylemediğini açıkladı. Başka insanlara yardım etmekten başka bir isteği yoktu. "Beni aradığınızı biliyorum," dedi. "Sizin ve yoldaşlarınızın askerlerinizin Benim yüzümden gereksiz üzüntülere maruz kalmanızdansa katlanmanızdansa Kendimi sizin ellerinize teslim etmeyi tercih ederim."

Önder Komutan bu sözlerden o kadar etkilendi ki atından inip Hz. Bab'ın üzengisini öptü. Hz. Bab'ın oradan kaçması ve valinin Kendisini tutuklamasına izin vermemesi için yalvardı. Hz. Bab'a, tüm adamlarına Kendisinin nereye gittiği konusunda hiçbir şey söylemeyeceklerine dair güvenebileceğini söyledi.

Ama Hz. Bab kaçmayı reddetti. Öndere Komutana Tanrı'nın onu nezaketi için ödüllendireceğinden emin olabileceğini, ama kendisinin kaçamayacağını söyledi. Tanrı O'nu korurdu, görevini tamamlayana kadar hiç kimse O'na zarar veremezdi. Görevi tamamlandığında da sevdiği Tanrı için ölmekten mutluluk duyacaktı.

"İşte buradayım" dedi Hz. Bab. "Beni efendinizin ellerine teslim edin. Korkmayın çünkü sizi kimse suçlamayacaktır."

Böylece hep beraber şehre gittiler. Askerler Hz. Bab'ı zincirlemeye razı olmadılar. Tüm yol boyunca Hz. Bab, askerlerin önü sıra alabildiğine serbestçe atını sürdü.

Şehre vardıklarında vali Hz. Bab'a birçok soru sordu; O'nunla öyle bir şekilde konuştu ki, bunu duyan diğer insanlar çok kızdılar. Vali Hz. Bab'a hiçbir şey yapmak istemiyordu, çünkü bu, insanların kendisine karşı gelmesine yol açacaktı; dolayısıyla Hz. Bab'ı serbest bıraktı. Fakat O'nu serbest bırakmadan önce şehirde yaşayan dayısının yüklü bir miktar para ödemesini sağladı. Ayrıca dayısına, vali istediği takdirde Hz. Bab'ı geri getireceğine dair söz verdiği bir belgeyi imzalattı.

Hz. Bab'ın annesi ile eşi Hatice Begüm dayısıyla beraberdi. Hepsinin tekrar bir arada olmaktan ne kadar mutlu olduğunu bir düşün. Hz. Bab bir süreliğine en yakın dostlarının haricinde kimseyi görmeden onlarla beraber sakin bir hayat yaşadı.

BEYAZ KUŞ

Bu hikâye, çok güzel beyaz bir kuşun Hz. Bab'ı arayan birine nasıl yardımcı olduğunu anlatır. O'nu bulan adamın adı Abdülkerim'di.

Uzun yıllar boyunca Abdülkerim, Tanrı hakkında ve dünyaya yolladığı azametli Öğretmenlerle ilgili daha fazla şey öğrenmek istemişti. Bunu yapabilmek için yıllarca araştırması ve dua etmesi gerektiğini biliyordu.

Bütün gün araştırır, öğrendiklerini dostları ile konuşurdu. Bazen gecenin ilerleyen saatlerine kadar çalışırdı. İki yılın sonunda Kuran-ı Kerim hocaları kendisine onun da öğretmeye artık öğretmenlik yapmaya hazır olduğunu söylediler. Tabi ki Abdülkerim bunu duyduğuna çok sevindi ve babası onun için bir ziyafet vermek istedi. Fakat Abdülkerim kendisinden birkaç gün beklemesini istedi.

Abdülkerim'in, babasından beklemesini istemesinin sebebi şuydu: Kuran-ı Kerim'i iki yıl boyunca incelemiş olmasına rağmen kendini, başkalarına öğretecek kadar bilgili ve Tanrı'ya yakın hissetmiyordu. Biliyordu ki bir Kuran-ı Kerim hocası hiçbir hata yapmamalıydı.

Bu yüzden odasına gitti ve tüm gece Tanrı'ya ne yapması gerektiğini söylemesi için dua etti. Dua ederken bir hayal gördü. Sanki bir sürü insanla konuşan bir adam vardı. Herkesin yüzü mutluluktan ışımlı gibiydi. Adam onlara Kuran-ı Kerim'deki bir ayetten söz ediyordu. Abdülkerim hayalindeki adama doğru yöneldiyse de, adamın hayali tam o sırada gözünün önünden kayboldu.

Ertesi gün Abdülkerim tanıdığı bilgili bir insana hayalini anlatıyordu anlattı. Bilgili adam hemen Abdülkerim'in hayalindeki asil adamın Kerbela'da yaşayan Seyyid Kazım olduğunu anladı, çünkü onu duyan herkes onu seviyordu. Bu haber Abdülkerim'i çok mutlu etti. Aynı gün Kerbela'ya gitti ve orada Seyyid Kazım'ı gördü. Abdülkerim'in rüyasında gördüğü adam gerçekten oydu ve o sırada Kuran-ı Kerim'deki aynı ayetten bahsediyordu. Dinleyenlere Vaat Edilen Kimse'den söz ediyordu.

Seyyid Kazım "Vaat Edilen Kimse," dedi, "bu insanların arasında yaşıyor. O'nun Zuhur edeceği vakit zaman hızla yaklaşıyor. O'nun için yolu hazırlayın ve O'nun güzelliğini fark edebilmeniz için kendinizi arındırın." Onlara O'nu bulana kadar bir an bile durmamalarını söyledi.

Abdülkerim bir süre Kerbela'da kaldı ve sonra evine döndü. Her gün çok meşguldü, fakat geceleri dua edip Vaat Edilen Kimse'yi düşünüyor, Tanrı'dan O'nu bulmasına yardımcı olmasını diliyordu.

Bir gece Abdülkerim başka bir hayal gördü. Durmadan başının etrafında dolaşan kar gibi beyaz bir kuş vardı. Yanında bulunan bir ağaca konarak çok tatlı bir sesle "Ey Abdülkerim, sen Tanrı'nın Zuhuru'nu mu arıyorsun? Bak işte, yıl '60" dedi.

Daha sonra Abdülkerim'i mutluluk içinde bırakarak uçup gitti.

Abdülkerim her gün beyaz kuşun hayalini ve ona verdiği tuhaf haberi düşündü. Birkaç yıl sonra Hz. Bab'tan haberdar olunca, O'nu görmek üzere hızla Şiraz'a gitti.

Abdülkerim Hz. Bab'ın huzuruna varınca, kuşunkiyle tamamen aynı olan bir sesle beyaz kuşun söylediği sözleri birebir söylediğini duydu. Böylece Abdülkerim Vaat Edilen Kimse'yi bulduğunu anladı ve konuşamayacak kadar mutlu bir şekilde Hz. Bab'ın ayaklarına kapandı. Ve aynı kuşun dediği gibi yıl altmıştı.

VEBA

VEBA

Bir gece vali Hz. Bab'ı tutuklayıp öldürmek amacıyla adamlarından birini göndermişti; işte bu tam o sırada Tanrı'nın yardımıyla Hz. Bab'ın hayatının nasıl kurtulduğunun hikâyesi...

Bu vali Hz. Bab'tan hoşlanmıyordu, çünkü birçok insan O'nu dinleyip Müjdesi'ni duymak için başına etrafına toplanıyordu. Vali nereye giderse Hz. Bab'ı izlettiriyordu. Nihayet bir gece vali şehrin baş muhafızını yanına çağırdı ve bir an önce Hz. Bab'ın kaldığı eve gitmesini söyledi. Muhafız hiç kimseye gözükmeden duvarı tırmanıp evin çatısına ulaşmalı ve oradan ansızın içeriye girip Hz. Bab'ı ve yanındakileri tutuklamalıydı. Ayrıca orada bulacağı tüm kitap ve kâğıtları da alıp götürmeliydi.

Vali o gece Hz. Bab'ı ve yoldaşlarını idam ettireceğine ant içti.

Baş muhafız valinin emrettiği her şeyi aynen yaptı. Hz. Bab'ı ve dostlarını tutuklayarak valinin evine doğru yola çıktı. Fakat yolda çok tuhaf bir şey oldu.

Pazaryerine ulaştıklarında, sanki bir şeyden kaçarcasına bir o yana bir bu yana koşuşturan insanlarla karşılaştılar. Herkes öylesine korkmuş görünüyordu ki, durup konuşamayacak haldeydiler. Daha sonra her biri haykıran, feryat eden kadınlar ve adamlarca takip edilen uzun bir tabut dizisinin hızla şehirden geçirildiğini gördüler.

Baş muhafız bu insanlardan birini, ne olup bittiğini sormak için durdurdu. O gece birdenbire veba salgınının ortaya çıktığını ve o ana değin kadar yüzlerce kişinin öldüğünü öğrendi. Veba çok felaket bir hastalıktır. O kadar bulaşıcıdır ki bu hastalığı taşıyan birisine yakın olan herkese bulaşabildiği gibi, birçokları da bu hastalıktan dolayı ölür.

Çok korkmuş bir vaziyetteki korkan baş muhafız valinin evine koştu. Fakat kapı görevlisi, valinin ailesini şehirden çıkararak gittiğini söyledi. Hizmetkârlarından biri vebadan dolayı ölmüştü; ailesinin bazı üyeleri de hastaydı.

Muhafız ne yapacağını şaşırды. Hz. Bab'ı kendi evine götürüp vali geri gelene kadar O'nu orada tutuklu tutmaya karar verdi. Fakat evine dönerken bir çığlık sesi duydu ve oğlunun hasta olup ölmek üzere olduğunu öğrendi. Ümitsizce kendini Hz. Bab'ın ayaklarına attı ve oğlunun hayatını kurtarması için O'na yalvardı.

“Onu babasının işlediği suçtan dolayı cezalandırma,” diye yalvardı. Hz. Bab'a yaptıklarından dolayı çok üzgün olduğunu ve başka bir iş bulamayıp açlıktan ölecek bile olsa asla o zalim valinin isteklerini yerine getirmeyeceğini söyledi.

Hz. Bab tam o sırada namaza başlamadan önce her zaman yaptığı gibi yüzünü ve ellerini yıkamak üzereydi. Adama suyun bir kısmını oğluna götürüp içirmesini söyledi. Bunun çocuğun hayatını kurtaracağını ekledi.

Muhafız, Hz. Bab'ın kendisine söylediğini aynen yaptı ve oğlu bir anda iyileşti. Baba daha sonra valiye bir mektup yolladı. Ona olanları anlattı; şehirdeki herkes vebadan ölmeden önce Hz. Bab'ın gitmesine izin vermesi için yalvardı.

Vali korkmuştu. Aldığı habere cevaben cevap olarak, Hz. Bab'ın hemen serbest bırakılması gerektiğini bildiren bir yazı yazdı. Nereye gitmek isterse gidebilirdi.

Zalim valiye gelince Bu zalim vali daha sonra Şah tarafından görevinden alındı; ayrıca fakir ve dostsuz yalnız bir şekilde öldü. Görüyorsun ki Hz. Bab'ın işi henüz bitmemişti ve vali gibi güçlü biri bile O'na zarar veremiyordu.

تہران TAHRAN YOLUNDA

O zamana kadar birçok insan Hz. Bab'ın Müjdesi'ni duymuş ve O'nun konuşmasını dinlemek için akın akın O'nu Kendisini takip etmişlerdi. O'nunla beraber olan herkes O'na büyük bir sevgi beslemekteydi; hepsi de ellerinden gelen her şeyi yapmayı göze alabilecek durumdaydı. Şehirdeki diğer hiçbir lider için böyle bir şey hissetmiyorlardı. Bu liderlerin çoğu çok gururluydu ve kendileri gibi düşünmeyenlere karşı çok zalimdirler. Bu adamlar Hz. Bab'a karşı kıskançlık beslemeye başlayınca O'ndan kurtulmaya karar verdiler.

Menuçehr Han, Hz. Bab'ın o zamanlar duyuru yaptığı yörenin valisiydi. Hz. Bab'a dostça davranıyor, getirdiği Müjde'ye inanıyordu. Bu yüzden Hz. Bab'a karşı hazırlanan acımasız tasarlardan haberdar olduğunda, Menuçehr Han O'nu kurtarmaya karar verdi. Hz. Bab'ı Tahran'daki Şah'a götürüyormuş gibi yapıp O'nu böylece şehirden çıkarmış olacaktı.

Bir gün, güneş batımına yakın bir vakitte saatte Hz. Bab, valinin beş yüz özel koruması ile şehrin sınırını geçip Tahran'a doğru yol aldı. Fakat aslında Tahran'a gitmediler. Vali birkaç yüz metrede bir, korumalardan birkaçının şehre dönmesi emrini vermişti. En sonunda geriye sadece Hz. Bab ile sadece üç tane koruma kalmıştı.

Bu üç koruma valinin en çok güvendikleri idi. Sadece birkaç yolcuya rastlayacakları bir yoldan Hz. Bab'ı şafak vaktinde şehre tekrar geri getirdiler ve O'nu valinin kendi evine götürdüler. Hz. Bab burada bir süre sakin bir şekilde yaşamını sürdürdü. O'nun Nerede olduğunu yalnızca bazı yakın dostları biliyordu.

Bundan çok kısa bir süre sonra Menuçehr Han vefat etti. Hz. Bab'ın dostu olmayan yeğeni yeni vali oldu ve Yeğeni Hz. Bab'ın hâlâ şehirde olduğunu öğrendiği an Şah'a bir mektup yazınca ve Şah Hz. Bab'ın kendisine hemen yollanması emretti.

Yolculuk at üstünde yapıldı ve çok uzun sürdü. Hz. Bab ile yollanan askerlerin komutanı Büyük Muhammed idi. O ve diğer korumalar, çok kısa sürede olağanüstü sevmeye başladıkları Hz. Bab'ın, eğer dileyseydi gitmesine sevinçle izin verirlerdi çok kısa süre içinde Hz. Bab'ı öylesine sevdiler ki eğer Kendisi isteseydi dilediği yere gitmesine izin vereceklerdi. Fakat Hz. Bab onların başlarının Kendisi yüzünden belaya girmesine izin veremezdi. Hiç kimse O'ndan daha şefkatli bir kimse olamazdı.

Hz. Bab kırlarda olmayı çok severdi. Bir gece etrafları meyve bahçeleri ve çayırlarla dolu çok güzel bir tepede kamp kurduklarında çok mutluydu. Rahat edebilmesi için bir çadır kuruldu. Buradayken Hz. Bab, Hz. Bahaullah'tan bir hediyeyle mektup aldı; O'nun sevinçten ışıldayan yüzüne bakan herkes nedenini merak ediyordu. Hatırlayacağınız gibi Hz. Bahaullah, Tanrı'nın yollayacağı ikinci İlahi Öğretmen'di. Fakat Kendini insanlara henüz açıklamamıştı.

Bir gece tepede konaklarken, birden Hz. Bab'ın çadırının boş olduğu fark edildi. Nerede olduğunu kimse bilmiyordu. İlk başta bazı korumalar, O'nun kaçtığını zannederek korktular.

Fakat Büyük Muhammed onlarla sakince konuştu: “O, hiç şüphesiz ay ışığındaki bu gecenin sessizliğinde, Tanrı ile rahatça, baş başa sohbet edebileceği bir yere çekilmiştir. Muhakkak çadırına geri dönecektir. O bizi asla terk etmez.”

Gerçekten de birkaç dakika sonra Hz. Bab’ı Tahran yönünden tek başına gelirken gördüler.

“Benim kaçtığımı mı sanmıştınız?” diye sordu.

Hz. Bab o kadar aydınlanmış ve mutlu görünüyordu ki Büyük Muhammed ayaklarına kapandı. “Böylesi düşünceler benden uzak olsun” diye haykırdı.

İki hafta boyunca o mükemmel yerde kaldılar. Fakat sonra Şah’tan bir haber geldi. Habere göre, Şah Tahran’dan ayrılıyordu; Hz. Bab’ı huzuruna çağıramayacaktı ile görüşemeyecekti. Hz. Bab Makû kalesine götürülecek, Şah Kendisi’ni tekrar çağırana dek orada kalacaktı.

Hz. Bab biliyordu ki Şah’tan bunu yapmasını isteyenler düşmanlarıydı. Hz. Bab bu ıssız noktaya götürülecek olursa dostlarının Kendisi’ne ulaşamayacaklarına inanıyorlardı. İnsanların, gelecek olan yeni bir Öğretmen hakkında duyduklarını unutacaklarını umuyorlardı.

Onlar, Tanrı’nın “**dilediğini yaptığını**” bir türlü anlamıyorlardı. Hiç kimse O’nun Müjdesi’nin insanlara ulaşmasına engel olamazdı.

Hz. Bab askerlerle vedalaşırken Büyük Muhammed’in gözleri yaşlarla doluydu; Hz. Bab’a yalvararak, yapması gerekenleri yeterince yapmadığı için onu kendisini affetmesini istedi. Fakat Hz. Bab kendisine onu her zaman nezaketi ile hatırlayacağını ve onun ismini duyan herkesin kendisini öveceğini söyledi.

Diğer askerler de Hz. Bab’ın ayaklarını öpüp gözlerinde yaşlarla kendilerini kutsamasını istediler. Hz. Bab da her birine nezaketleri için içten teşekkür etti.

MAKÛ
MAKÛ KALESİ

Bir önceki hikâyede Hz. Bab'ın Makû Kalesi'ne sürülmesi için Şah'ın nasıl emir verdiğini okumuştuk. Şah ve yandaşları, böyle yaparak insanlara Hz. Bab'ı ve Müjdesi'ni unutturabileceklerini sanıyorlardı.

Makû Kalesi şehrin çok ıssız bir bölgesinde, bir dağın tepesindeydi. Dağın eteğinde küçük bir kasaba vardı. Kasabada yaşayan insanlar kaba ve kavgacıydı. Kaleden çıkmak için sadece bir yol vardı. Bu yol şehrin ortasından geçip kapalı ve korumalı bir kapıda son buluyordu.

Kaleden Ali Han adlı bir kişi sorumluydu. Ali Han, Hz. Bab ile yanında ve Kendisi ile birlikte kalmasına izin verilen iki dostuna karşı çok acımasız ve sert olan bir askerdi. Bu iki dostundan başka hiç kimseye Hz. Bab'ın yanına yaklaşma izni verilmemişti, hatta kasabada bulunmalarına bile müsaade edilmemişti.

Fakat Hz. Bab o kadar şefkatli ve nezaketliydi ki bu kaba insanların da diğerleri gibi Kendisini sevmeye başlamaları uzun sürmedi. Sabahın erken saatlerinde birçok insan O'nun penceresine bakabilmek için dağın eteğine gelirdi. O'nu bir an bile olsa görebilmeyi umuyorlardı. Böylece Hz. Bab onların o günkü işlerine bereket gelmesini sağlardı.

Fakat Ali Han kabalığa olmaya devam etti; Hz. Bab'ın hiçbir dostunun O'nu ziyaret etmesine izin vermedi.

Günlerden bir gün, Hz. Bab'ın ne kadar muhteşem biri olduğunu gösteren tuhaf bir şey oldu.

Hz. Bab ve kalede yanında olan iki kişi kapının çalındığını duydular. Açtıklarında Ali Han'ın içeri girmek için kapının önünde beklediğini gördüler. Fakat bu çok farklı bir Ali Han'dı. Önceleri çok kibirli ve zalimdi. Görüntülüydü. Şimdi ise çok daha şefkatli görünüyordu; yüzünde sanki bir şaşkınlık ifadesi vardı. Hatta Hz. Bab'ın oturduğu odaya girerken titriyordu. Bir dakika sonra iki dostun şaşkınlığına da yol açarak kendini Hz. Bab'ın ayaklarına attı. Gözlerine inanamıyorlardı.

Ali Han Hz. Bab'a bakarak "Beni şaşkınlığımdan kurtar" diye yalvardı. Ardından başına gelen ve bir türlü anlayamadığı o tuhaf olaydan bahsetti.

O sabah şafak vaktinde Ali Han kasabanın dışında kırlarda atıyla dolaşıyormuş. üstünde geziyormuş. Saat o kadar erkenmiş ki nehrin kıyısında durup dua eden bir adamın dışında etrafta hiç kimse yokmuş. Ali Han O'na adama yaklaştığında, şaşkınlık içerisinde o

adamın bu kişinin Hz. Bab olduğunu görmüş. Ali Han kaleyi terk etmiş olmasından dolayı Hz. Bab'ı azarlamaya doğru yönelmişse de, Hz. Bab duasına dalmış, onu duymuyormuş bile. Sonra Ali Han Hz. Bab'ı orada bir süreliğine bırakmaya karar vererek hızla kaleye dönmüş. Hz. Bab'ın gitmesine izin verdikleri için muhafızları cezalandıracakmış.

Ali Han kasabaya vardığında kapıların kilitli olduğunu görünce çok şaşırılmış. Ayrıca kalenin kapısı da aynı bıraktığı gibi kapalı ve kilitliymiş. Ve kapı açıldığında, orada Hz. Bab'ı karşısında oturur bulmuş. Ali Han'ın ne kadar şaşırılmış olduğunu bir düşünün, çünkü O'nu daha az önce nehrin kıyısında bırakmıştı.

“Aklım tamamen karışmış durumda,” dedi Hz. Bab'a. “Aklımı kaybedip kaybetmediğimi bilmiyorum.” Ali Han aklını kaçırmak üzere olduğundan korkuyordu.

Hz. Bab “Tanık olduğun şey gerçektir, inkâr edilemezdir” diye yanıtladı. Tanrı'nın Ali Han'a Hz. Bab'ın mesajının gerçek olduğunu göstermek istediğini açıklayarak devam etti. Tanrı ondan, bunun ne kadar harika olduğunu görmesini ve yollamış olduğu İlahi Öğretmeni sevmesini istiyordu.

O günden sonra Ali Han o kadar değişti ki kasabanın insanları onu neredeyse tanıyamıyordu. Zalim ve kibirli olmak yerine artık nazik ve şefkatliydi. Kalenin kapısı geceleri hâlâ kapalıydı, fakat gün boyunca artık açık bırakılıyordu. Hz. Bab'ı görmek isteyen herkes içeriye girebiliyordu. Ali Han O'na her gün taze meyve ve yemek isteyebileceği başka şeyler getiriyordu.

Hz. Bab kalede mahkûm iken Farsça Beyan adlı çok kutsal bir kitap yazdı. İçine insanların uymak zorunda olduğu Tanrı kanunlarını yazdı. Ayrıca içinde Tanrı'nın yollayacağı bir sonraki İlahi Öğretmen'den bahsetti. Herkesi O'nu bulmaya sevk ediyordu.

Hz. Bab hakkındaki bu gerçek hikâyeyi okumamız, ilk başta öyle görünmemesine rağmen Tanrı'nın her şeydeki iyiyi nasıl da ortaya çıkardığını anlamamıza yardımcı oluyor. Şah, Hz. Bab'ı Makû'ya yolladığı zaman, O'nu kimsenin görüp konuşamayacağı bir yere gönderdiğini zannediyordu. Fakat kalenin etrafındaki dağlarda yaşayan tüm insanlar Hz. Bab'ın Müjdesi'ni duydular ve O'nun dostu oldular. Kaldı ki Hz. Bab oradayken, O'nun Kendi Günü'nün yasası haline gelen çok azametli bir de kitap yazdı.

ALİ HAN'IN RÜYASI

Hız. Bab Makû Kalesi'nde hâlâ mahkûm iken bir gün Molla Hüseyin onu ziyarete geldi. Molla Hüseyin, Hız. Bab'ı tekrar göreceği için kim bilir ne kadar mutlu oldu! Bu ziyaretin onun için çok önemli olduğunu biliyoruz, çünkü tüm yolu yürüyerek kat etmişti gelmişti. Bu çok uzun, zor bir yolculuktu. Dostları ona, yolculuğunu kolaylaştıracak birçok şey vermek istemişlerdi, ama o bunlardan hiçbirini kabul etmedi. İşte onun Makû Kalesi'ne nasıl ulaştığının hikâyesi...

Molla Hüseyin'in kaleye vardığı gecenin bir öncesi Yılbaşı gecesiydi. O gece kaleden sorumlu olan Ali Han bir rüya gördü. Rüyasında Hız. Muhammed'in Hız. Bab'ı Yılbaşı Günü ziyaret edeceğini duydu. Ali Han çok heyecanlı bir vaziyette O'nu karşılamak için dışarı koştu. Ali Han Nehre doğru yürüdü; köprüye vardığında iki adamın, biri diğerinin önünden yürüyerek kendisine doğru geldiklerini gördü. İlkini Önden yürüyenin Hız. Muhammed olduğunu düşündü. Öne doğru koşarken, tam kendini O'nun ayaklarına atıyordu ki rüyasından uyandı.

Ali Han kendini hayatında hiç hissetmediği kadar sevinçli hissediyordu. Sanki cennetteydi. Her şey fazlasıyla gerçek gibiydi; bu bir rüyadan öte bir şey olmalıydı.

Ali Han sabah namazını kıldı ve en görkemli gösterişli kıyafetini giydi. Daha sonra rüyasında Hız. Muhammed'i gördüğünü düşündüğü yere doğru yol aldı. Uşaklarına en iyi ve en süratli atlarından üçünü eyerlemelerini ve bir an önce köprüye götürmelerini emretti.

Sabahın çok erken saatiydi. Ali Han nehre doğru tek başına yürürken güneş daha yeni doğmuştu. Ve köprünün orada, tam rüyasındaki gibi iki adamı, biri diğerinin önü sıra gelirken gördü.

Ali Han, Hız. Muhammed olduğunu düşündüğü kişinin ayaklarına kapandı. O'na ve yol arkadaşına yolun geri kalanını atlara binerek gitmeleri için yalvardı.

Oysa Ancak o kişi "hayır," dedi, "yolculuğumun tümünü yürüyerek tamamlayacağıma dair yemin ettim. Bu dağın tepesine kadar yürüyeceğim ve orada Mahkûmunuzu ziyaret edeceğim."

Ziyaretçi, Ali Han'ın rüyasında gördüğü gibi Hız. Muhammed değil, ama Molla Hüseyin'di. Kalenin kapısına ulaşana kadar Ali Han onu takip etti. Orada Hız. Bab onu ayakta bekliyordu. O'nu görünce Molla Hüseyin durup eğildiyse de Hız. Bab onu kollarına aldı. Daha sonra elinden tutarak Molla Hüseyin'i, beraberce Nevruz'u yani Yeni Yılı kutlayacakları kalenin içine geçirdi.

O zamana kadar Hz. Bab'ın hiçbir dostuna – O'nunla yaşayan iki dostu hariç – geceyi kalede geçirme izni verilmemişti. Fakat o gün Ali Han Hz. Bab'a giderek şöyle dedi: "Molla Hüseyin'i bu gece Huzurunuzda tutmak Sizin dileğiniz ise bu isteğinize uymaya hazırım; benim kendime ait herhangi bir dileğim yoktur. Onu yanınızda ne kadar uzun süre tutmak istiyorsanız, emrinizi yerine getireceğime dair söz veriyorum."

Bu, Ali Han'ın ne kadar değiştiğini gösteriyor.

Molla Hüseyin kaledeyken Hz. Bab kendisine şöyle dedi: "Sen buradan ayrıldıktan birkaç gün sonra Bizi başka bir dağa aktaracaklar. Sen gideceğin yere ulaşmadan önce Bizim Makû'den ayrılma haberimiz sana ulaşmış olacaktır."

Her şey tam Hz. Bab'ın söylediği gibi gerçekleşti. Ali Han Kendisi'ne karşı çok dostça davrandığı ve birçok dostu O'nu bulmuş olduğu için başka bir kaleye gönderildi. Molla Hüseyin mola verdiği yerlerden birinde bu değişikliği duydu.

Molla Hüseyin'e gelince, o Makû Kalesi'ne yürüdüğü gibi evine doğru da tüm yolu yürüyerek kat etti.

تاهيره

TAHİRE

Hz. Bab'ın Müjdesi'ni duyup başkalarına O'ndan bahsetmek için yollara düşen birçok insan hakkında hikâyeler okuduk. Şimdi ise, aynı şekilde O'nun Müjdesi'ni insanlara iletme için yolculuk eden olağanüstü bir kadın hakkındaki hikâyeyi okuyacağız. Adı Tahire idi; çok güzel, zeki ve cesurdu. Harikulade şiirler yazıyordu. Belki bir gün bunlardan bazılarını siz de okursunuz.

O dönemlerde İran'da kadınlar, erkekler gibi rahatça ortalıklarda gezinmezdi. Sokağa çıkmaları gerektiğinde görünmemek için görünmesin diye yüzlerine peçe takarlardı. Tahire de uzun yıllar boyunca böyle bir peçe taktı. Fakat bir süre sonra kadınların bunu yapmalarının gerekli olmadığını düşündü ve peçesiz bir şekilde evinden çıkan ilk kişi oldu. Peçesiz bir halde ortaya nasıl çıktığının hikâyesini daha sonra okuyacaksınız.

Tahire, Diri'nin Harfleri'nden, Hz. Bab'ın ilk on sekiz **havarisi** veya inanırlarından, biriydi. Tahire dışında Diri'nin Harfleri'nin hepsi erkekti. Tahire'nin Hz. Bab'a inanmak için O'nu görmesine bile gerek olmamıştı! Bir başkasından bu Müjde'yi duyar duymaz, doğru olduğunu bilmişti anlamıştı. Hemen Hz. Bab'a bir mektup yolladı. Mektupta, Müjde'yi aldığı için mutluluk duyduğunu ve bunun doğru olduğunu bildiğini Hz. Bab'a yazdı. Hz. Bab bu mektuba cevap yazarak onu Diri'nin Harfleri'nden biri olarak belirledi.

O andan itibaren Tahire günlerini, dinlemek isteyen herkese Hz. Bab'tan söz ederek geçirdi. Ancak çok geçmeden Hz. Bab'ı sevmeyen insanlar Tahire'ye zarar vermeye başladılar. Başkalarına O'ndan bahsetmesini durdurmak istiyorlardı. En sonunda babasının evinde mahkûm edilip hiç kimseyi görmesine izin verilmedi.

Tahire biliyordu ki, Hz. Bab'ın diğer havarilerini (inanırlarını) öldürmek istedikleri gibi kendisini de öldürmek istiyorlardı. Fakat onlardan korkmuyordu, çünkü Tanrı'nın kendisini koruyacağını biliyordu.

Kendisini mahkûmiyet altında tutanlara, verdiği Müjde'nin gerçekten Tanrı'dan geldiğini kanıtlayacağını söyledi. Müjdesi gerçek ise, Tanrı'nın onu dokuz gün içinde, kilitli kapılar ardında gözaltında tutulduğu evden kurtaracağını söyledi. Tabii ki bunun mümkün olduğuna inanmıyorlardı! Bakalım neler oldu?

O sırada Hz. Bahauallah, Tahire'nin serbest bırakılmasına izin verilmesi gerektiğine karar verdi. Tahire'nin insanlara anlattığı Müjde'nin gerçekten Tanrı'dan olduğunu göstermeye kararlıydı. Bu yüzden dostlarından birini çağırdı ve Tahire'yi Hz. Bahauallah'ın Tahran'daki evine götürmesini söyledi.

Olay şöyle gerçekleşti. Tahire'yi Tahran'a götürmesi gereken adamın karısı kimse kendisini tanıyamasın diye dilenci kılığına girdi. Ardından Tahire'nin tutuklu olduğu eve gidip ona Hz. Bahauallah'tan bir mektup verdi. Mektupta Tahire'ye tam olarak ne yapması gerektiği anlatılıyordu. Kadın, Tahire kendisine katılana kadar kapıda bekledi. Sonra da hemen kendilerini bekleyen kocasına adamın yanına döndüler. Tahire de, kimse onu tanıyıp durdurmasın diye kılık değiştirmişti.

O günlerde, şehirlerin etrafında düşmanların içeriye girmesini engelleyecek yüksek surlar bulunurdu. Adam üç tane at getirmiş, onları şehir surlarının hemen dışındaki sağlam bir yere bırakmıştı. O ve iki kadın görünmeden atlara ulaşmayı başarabildiler. Daha sonra da Tahran'a şafak vaktinde ulaşana kadar ıssız bir yolu takip ettiler. Ve böylece Tahire, Hz. Bahauallah'ın evine emniyetli bir şekilde ulaştı.

Bu arada, Tahire'nin kaçtığıının anlaşılmasıyla birlikte herkes meraka düşmüştü. Dostları bile nereye gittiğini ve nasıl kaçtığını anlayamıyordu. Tüm gece boyunca etraftaki evleri aradılar, fakat onu bir türlü bulamadılar.

Ardından kendisinin daha önce ne söylemiş olduğunu hatırladılar – demişti ki Hz. Bab hakkındaki Müjdesi doğruysa Tanrı onu dokuz gün içinde hapisten kurtaracaktı. Şimdi o gitmişti, hem de dokuz gün bile geçmeden. Birçok insan bu olaylardan dolayı Müjde'ye inanıp Hz. Bab'ın inanırı haline geldi.

Tahire, Hz. Bahauallah'ın evinde çok mutluydu. Hz. Bahauallah, Tanrı'nın yollayacağı ikinci İlahi Öğretmen olduğunu henüz açıklamamıştı. Buna karşın Tahire o kadar zekiye ve Tanrı'ya o kadar yakın yaşıyordu ki O'nun sırrını biliyordu. O'nun Hz. Bahauallah'ın evinde yaşamış olmanın onu ne kadar mutlu ettiğini bir düşünün.

كَبَلَكَبَل **YENİ DÜZEN**

Bütün bu zaman boyunca Hz. Bab ile Hz. Bahauallah ve Onlara inananlar, Kuran-ı Kerim'de belirlenmiş olan kanunlara itaat etmişlerdi. Tanrı'nın ilahi Öğretmenleri'nden biri geldiği zaman, Kutsal bir Kitap ile bize emirler veya kanunlar iletir. Hz. Muhammed, Kuran-ı Kerim vasıtasıyla bize yasalar getirmiştir.

Fakat uzun yıllar sonra bu Kutsal Kitaplar'daki bazı kanunlar değiştirilmelidir, çünkü insanlar artık daha bilgili hale gelmiştir ve onlara bu eski kanunlara ihtiyaç duymuyorlardır kalmaz. Tanrı da yeni kanunlar yapıp yeni emirler iletmesi için yeni bir Öğretmen yollar.

Hikâyelerini okuduğumuz bütün bu yıllarda, artık bazı kanunların değiştirilme zamanı gelmişti. Onlara artık ihtiyaç duyulmuyordu. Bu hikâyede, bu kanunlardan birinin nasıl değiştirildiğini okuyacağız.

Tahire, Hz. Bahauallah'ın evinde yaşamıştı yaşıyordu. Belli bir süreden sonra Hz. Bahauallah onu başka bir şehre yollamaya karar verdi. Bunu yapmak kolay değildi, çünkü şehrin kapıları korunuyordu. Kadınların elinde bir mektup veya izin belgesi olmaksızın şehri terk etmelerine izin verilmiyordu.

Buna rağmen korumalar, Tahire ile yanındakileri durdurmadı. Hatta nereye gittiklerini bile sormadılar. Bu, Hz. Bahauallah'ın bir arzusunun **nelere kadir olduğunu** neler yapabileceğini gösteriyor.

Birkaç gün sonra Hz. Bahauallah da şehri terk edip aynı yöne doğru yol aldı. Ve çok geçmeden, Mübarek Hz. Bahauallah'ı karşılamaya gelmiş olan Kuddûs ile buluştular.

O civardaki tüm insanlar Hz. Bahauallah'ın ve Kuddûs'ün varlığından dolayı çok heyecanlıydı. Bazıları o kadar mutluydu ki Onlar için her şeyi yapmaya hazırdılar. Başkaları ise nefretle doluydu; Onlara zarar vermek istiyorlardı.

Tanrı'nın Öğretmenleri'nden biri geldiğinde hep böyle olur. İnsanlar Onları ya çok çok içten severler ya da Onlardan korkup zarar vermek isterler. Yani görüyorsun ki bu, tamamen insanların kalplerinde ne olduğuna bağlı. Kalpleri şefkatli ve iyiye bu Öğretmenleri severler. Fakat kalpleri kötülük ile doluyorsa Onları duymak bile istemezler.

Artık yaz mevsiminin başıydı. Hz. Bahauallah üç tane bahçe kiraladı – biri Tahire için, biri Kuddûs ve diğeri de Kendisi için. Dostları bunu duyunca, birçoğu O'na yakın olmak için geldiler. Sonunda seksen bir kişi toplanmıştı. Hepsi Hz. Bahauallah'ın misafirleriydi.

Bir gün ahabplar beraber otururlarken, Tahire'nin gönderdiği haberci yanlarına geldi. Habere göre Kuddûs'ün kendisine gelmesini istiyordu. Kuddûs, Hz. Bahauallah'tan ayrılmak istemediği için bu davetini reddetti. Ama haberci tekrar aynı haber ile tekrar geri geldi.

“Sizin ziyaretiniz konusunda ısrar ediyor,” dedi. “Siz reddetmekte ısrar ederseniz, o size gelecektir.”

Kuddûs tam o sırada yeniden hayır demek üzereydi ki, Tahire içeri girdi. Herkes donakalmıştı, çünkü peçesini takmamıştı.

Onu bu şekilde gördüklerinde insanların ne kadar şaşırıldıklarını ve bunu yapmak için Tahire'nin ne kadar cesur olduğunu anlamak bizim açımızdan çok zor. Çünkü o zamanki İran'ın kadınları, kendi evlerinin dışında olduklarında her zaman peçe takarlardı. Herkes şaşırıp kalmıştı. Bir kadının gölgesine bile bakmak hoş karşılanmazdı. Hele örtüsüz yüzüne bakmak, tam bir felaketti. Adamlar korku, kızgınlık ve şaşkınlık doluydu. Bir adam öylesine rahatsız oldu ki boğazını kesti ve haykırarak oradan kaçtı.

Fakat Tahire, yaptığının doğru olduğundan o kadar emindi ki yüzü mutlulukla parlıyordu. Bir başka hikâyede onun “Ben sura üflenen nefesim; ben borazan sesinin çağrısıyım... Ben uykudaki ruhları uyandıracam” diye haykırdığı anlatılıyor. Bunu söylemekle kadınlarla ilgili eski kanunların değiştirilme zamanının artık geldiğini söylemek istedi.

Tahire onlarla konuşurken, sözleri Kuran-ı Kerim’deki sözleri andırdığı için hepsi şaşırılmış ve ilgiliydiler. Hz. Bahauallah kendisine “arınmış” anlamına gelen Tahire ismini işte o anda verdi. O andan itibaren Doğudaki kadınlar birçok yönden açıdan daha serbest olmaya özgür bir hayat sürmeye başladılar. Dolayısıyla bu güzel, cesur kadına kim bilir ne kadar minnettar olmuşlardır.

Ve o günden sonra Hz. Bab’a inananların hayatları ve alışkanlıkları birçok yönden değişti. Eski düzenin, bir başka deyişle işleri eski yöntemlerle iş yapma devrinin bittiğini ve Yeni Düzen’in, Yeni Gün’ün geldiğini anladılar. Hatta başka bir şehre giderken Tahire ile Kuddûs aynı tahtirevanda veya aynı arabada beraberce seyahat ettiler.

MUHAMMED ALİ’NİN HAYALI

Hz. Bab’ın Makû Kalesi’nde nasıl tutuklandığı ile ilgili hikâyeyi hatırlıyor musunuz? Bir süreden sonra başka bir yere ve ardından yine başka bir yere gönderilmişti. Fakat düşmanları, insanları O’ndan uzak tutamıyorlardı. Bütün bu çabalarının neticesinde sadece O’nu daha da fazla sevmeyi ve izinden yürümeyi başarabildiler.

Muhammed Ali adında genç bir adam Hz. Bab’ın Müjdesi’ni duymuştu; Hz. Bab o zamanlar hapiste olmasına rağmen O’nun yanına gitmek istedi. Muhammed Ali, O’nun için seve seve öleceğini söyledi.

Fakat üvey babası Muhammed Ali’nin şehri terk etmesine izin vermedi. Oğlunu eve kilitledi ve onu sıkı gözetim altına aldı, çünkü Hz. Bab’ın Müjdesi’ne inanmıyordu ve oğlunun aklını kaybettiğinden korkuyordu.

Bir gün hiç beklenmeyen bir şey oldu. O ana kadar Muhammed Ali, Hz. Bab’ın yanına gidemeyişinden ötürü zamanının çoğunu ağlayarak geçirmişti. Oysa şimdi, çok mutluydu; artık ağlamak yerine gülümsüyordu.

Bu değişikliğin sebebini öğrenmek ister misiniz? İşte sebebi: Bütün bir gün boyunca Muhammed Ali Hz. Bab'ın yüzünü görebilmek için dua etmişti. O kadar yoğun dua etmişti ki, en sonunda bilincini kaybetmeye başlayacak gibiydi. Hemen ardından bir hayal görmüştü.

Bu hayalinde Hz. Bab'ın sesi onu çağırıyordu. Ses kendisine ayağa kalkmasını söyledi. Ayağa kalktığında, sanki Hz. Bab'ın gülümseyen gözlerinin içine bakıyor gibiydi. Mutluluk ve şükran dolu genç adam, öne doğru koşarak Hz. Bab'ın ayaklarına kapandı.

“Sevinçli ol,” dedi Hz. Bab, “bu şehirde kalabalığın önünde, düşmanların ateşlerine kurban edileceğim saat yaklaşıyor. Şehitlik kadehini benimle paylaşması için seçeceğim kişi, senden başkası olmayacak. Sana verdiğim bu sözün yerine getirileceğinden emin ol.”

Hz. Bab'ın bu sözlerle ne demek istediğini biliyor musunuz? Şunu demek istedi: Bir süre sonra Hz. Bab, birçok insanın gözleri önünde, o şehirde ölüme götürülecekti. O anda Kendisi ile ölmesi için Muhammed Ali'yi seçecekti. O'nun sözü işte buydu. Hz. Bab ile ölmek çok müthiş bir lütuf ve şerefti; tüm dostları bu kişinin yerinde olmayı isterdi. Hz. Bab'ın dediğine göre bunun için sadece bu genç adam seçilecekti.

Muhammed Ali'yi böylesine mutlu eden, işte bu sözdü. O günden sonra artık hiçbir şey onu üzemezdi. Kendisini, sanki bir mutluluk okyanusunda yaşıyormuş gibi hissettiğini söylüyordu. Hz. Bab'ın sesi kulaklarında sürekli çınlıyor, sanki O'nu gece gündüz defalarca görür gibi oluyordu. Muhammed Ali'nin babası oğlundaki değişikliği anlayamıyordu. Ancak, en sonunda onun serbest kalmasına izin verdi.

O günden sonra Muhammed Ali, ailesi ve dostları ile birlikte sakin ve mutlu bir yaşam sürdürdü. Herkes onu o kadar çok seviyordu ki, kendisine söz verildiği gibi Hz. Bab ile öldüğü zaman şehirdeki tüm insanlar onun arkasından ağladılar.

مؤمل

HZ. BAB'IN DURUŞMASI

Bu arada, gittikçe büyüyen insan toplulukları Hz. Bab'ın Müjdesi'ni duymaya geldiler. Buna karşın, şehrin yöneticileri ile onlara dost olanların hemen hepsi de O'nun düşmanlarıydı; O'nun acı çekmesini diliyorlardı.

Bazıları çok kibirliydi; başkalarından daha fazla eğitim görmüş olduklarından, Kuran-ı Kerim'i açıklayabiliyorlardı. Bazıları ise çok fazla paraları olduğu veya hükümette yüksek bir görevde buldukları için kibirliydi. Bütün bu kişiler, İran'daki insanların çoğu Hz. Bab'ın inanırları haline gelirse kendi değerlerinin azalacağından korkuyorlardı. Belki de paralarını veya görevlerini kaybedebilirlerdi. Bu yüzden de Hz. Bab nereye giderse O'na zalimce davranıyorlardı.

Fakat Hz. Bab ile bir süre beraber olan herkes O'nun dostu olurdu. Hatta hayvanlar bile O'nu seviyor gibiydiler; vahşi olanlar O'nun huzurunda sanki uysallaşıyorlardı. İşte bir zamanlar olanların hikâyesi...

Hz. Bab'ın konakladığı evin sahibi olan prens, Hz. Bab'ın cesur olup olmadığını görmek istiyordu. O yüzden Hz. Bab'a binmesi için çok vahşi bir at verdi. Attan sorumlu olan seyis, gizlice Hz. Bab'a gidip atı sürmemesini rica etti. Atın, üstüne binmeye çalışan herkesi üstünden attığını söyledi. Hz. Bab seyise teşekkür ettiyse de, Kendisi'ni Tanrı'nın ellerine emanet etmesini söyledi. Her şey iyi olacaktı. Hz. Bab sessizce yaklaşıp atı sevmeye başladığında ve ayaklarını üzengiye geçirdiğinde, at kıpırdamadan durdu ve O'nun, sırtına binmesine izin verdi. At, Hz. Bab gezintisinden dönene kadar sakinliğini sürdürdü.

Hz. Bab Tebriz'e giderken, öylesine çok insan O'nu yol boyunca takip etmişti ki düşmanları ile dinî liderler, şehre girmesine izin vermediler. Sorun çıkacağından korkuyorlardı. Hz. Bab'a şehrin dışında konaklamasını bildiren bir emir gönderdiler. Ardından bir toplantı düzenleyip O'nu yanlarına çağırdılar; niyetleri, O'nu sorgulamaktı!

Hz. Bab çağrıldığı yere vardığında, biri hariç diğer tüm koltukların dolu olduğunu fark etti. İnsanlar her taraftan sıkıştırıyordu. Hz. Bab kalabalığın ortasından geçip boş koltuğa oturduğunda, insanlar birden bire O'nun gücünü hissetmişlerdi sanki! Herkes birbiriyle çok gürültülü bir şekilde konuşuyorken, ansızın derin ve gizemli bir sessizlik çökmüştü üzerlerine. Tek bir söz söylemeye cesaret edemiyordu kimse.

Sonunda sessizlik liderlerden biri tarafından bozuldu. "Sen kim olduğunu iddia ediyorsun, getirdiğin haber nedir?" diye sordu Hz. Bab'a.

Hz. Bab üç defa, "Ben," diye yanıtladı, "Ben, Ben Vaat Edilen Kimse'yim! Ben sizin, bin yıldan bu yana ismini andığınız, adını duyduğunuzda yerinizden kalktığınız, doğuşuna tanıklık edebilmenin özlemini çektiğiniz ve bir an önce ortaya çıksın diye Tanrı'ya yalvardığınız Kimseyim."

Görüyorsunuz ki aslında O'nu bekliyorlardı; fakat geldiği halde O'nu kabul etmiyorlardı. Ona, hepsini de cevaplandırıldığı bir sürü soru yönelttiler yöneltmesine, ama O'nun Vaat Edilen Kimse olduğuna inanmayı reddettiler. O'na küstahça davranarak tekrar hapse yolladılar.

Bu toplantının haberi tüm ülkede dolaştı ve Hz. Bab'ın dostlarının, O'nun için daha da fazla şey yapmak istemelerine yol açtı. O'nun inanırı olmayan bir sürü insan bile, dinî liderlerin O'na haksızca davrandığını düşünüp O'nun dostu oldular. O'na karşı ne yapmaya çalıştırlarsa başarılı olamadılar. Sadece daha fazla insanın O'nu sevmesine yol açtılar.

مولا **TABARSİ KALESİ**

Molla Hüseyin'i hatırlıyor musunuz? Hz. Bab'ın Vaat Edilen Kimse olduğunu kabul eden ilk kişiydi. Ve Şiraz'daki o önemli geceden beri Molla Hüseyin herkese Hz. Bab'tan söz etmişti.

Bir gün Molla Hüseyin'e Hz. Bab'ın sarığını getiren ve gidip Kuddûs'e yardım etmesini söyleyen bir haberci geldi. Kuddûs, Hz. Bab'a Mekke yolculuğunda eşlik eden kişiydi.

Molla Hüseyin haberi alır almaz atına binerek iki yüz iki yoldaşıyla yola çıktı. Durdukları her yerde, insanlara Yeni Gün'ün Müjdesi'ni verdiler; inananlardan bazılarını da onlarla birlikte yolculuğa gelmesi için seçtiler.

Bir keresinde dinlenmek için durduklarında Molla Hüseyin yoldaşlarına şöyle dedi: "Her kim önümüzdeki müthiş imtihanlara kendini hazır hissetmiyorsa, hemen şimdi evine dönsün ve yolculuktan vazgeçsin." Uyarısını defalarca tekrarladıktan sonra şöyle dedi: "Ben yetmiş iki yoldaşımın birlikte Sevgilimiz uğrunda ölümü tadacağım. Her kim dünya bağlarını koparamayacaksa, şimdi, tam şu anda ayrılın, çünkü daha sonra kaçamayacaktır."

Molla Hüseyin, Tanrı için ölmekten korkanların geç olmadan ayrılmaları gerektiğini söylemeye çalışıyordu. Aralarından yirmi kişi ayrılıp evine geri döndü. Sonra da Molla Hüseyin kalanlara, atları ve kılıçları hariç sahip oldukları her şeyi geride bırakmalarını söyledi;

böylece insanlar, onların bu dünyadaki hiçbir şeyi istemediklerini görebilirlerdi. Onlar sadece Tanrı'nın Müjdesi'ni duyurmak istiyorlardı.

Bu küçük grubun üyeleri birçok defa canları için savaşmaya zorlandılar. Fakat önderleri, onların asla ilk savaşanlar savaşı ilk başlatan kişiler olmasına izin vermezdi. Sadece zorunlu olduklarında savaşırldı. Herkes Molla Hüseyin'in cesaretine hayret ediyordu; sanki her ihtiyacı olduğunda, gizemli bir güç ve cesaret geliyordu ona. Düşmanları ismini duyunca bile titriyorlardı.

Şeyh Tabarsi türbesine varmadan önceki gece, türbenin bekçisi rüyasında Molla Hüseyin'in oraya bir sürü insanla geldiğini görmüştü. Orada kalıp düşmanlarına karşı her mücadeleyi kazanıyorlardı. Hatta bir gece birinde Tanrı'nın Peygamberi de onlara katılmıştı onlara. Biliyorsunuz, Peygamberler daha önce bahsettiğimiz İlahi Öğretmenler'dir. Molla Hüseyin ertesi sabah geldiğinde, bekçi onun, rüyasında bir sürü insanla birlikte gördüğü kişi olduğunu biliyordu. Türbenin bekçisi Molla Hüseyin'e rüyasından bahsetti.

"Tanık olduğun şey," dedi Molla Hüseyin türbenin bekçisine, "meydana gelecektir."

Molla Hüseyin, türbeyi kuşatacak bir kale inşa etmeye karar vererek adamlarıyla birlikte hemen işe girişti. Birçok kez işlerine ara vermeleri ve kendilerine zarar vermeye çalışan komşu kasaba insanlarıyla savaşmaları gerekmişti. Fakat her defasında düşmanlarını kaçırmışlardı. Ve nihayet kale tamamlanmıştı.

İnşaatın tamamlanmasının hemen ardından Molla Hüseyin, Hz. Bahauallah'ın onları ziyarete geleceğinin haberini aldı. Türbe bekçisinin rüyasında, Tanrı'nın Peygamberi onlara katılmaya geliyordu. İşte bu Peygamber Hz. Bahauallah idi.

Molla Hüseyin'in yanındakiler o zamanlar Hz. Bahauallah'ın Kim olduğunu bilmiyordu; önderlerinin, onların varlığını unutacak kadar mutlu oluşuna bir türlü anlam veremiyorlardı. Hz. Bahauallah oraya vardığında, Molla Hüseyin'in ağzından bir söz çıkana kadar hiç kimse oturmamıştı. Zaten Molla Hüseyin de Hz. Bahauallah onlara oturmalarını söyleyene kadar bunu söylemeyi unutmuştu.

Hz. Bahauallah kaleden çok memnun olduğunu, ama mükemmel olması için tek bir şeyin eksik olduğunu söyledi: Kuddûs de onlarla birlikte olmalıydı. Kuddûs hapisteydi; fakat Hz. Bahauallah, eğer Molla Hüseyin altı adamını gönderirse Kuddûs'ün onlara katılmasına izin verileceğini söyledi.

Hz. Bahauallah onlardan yanlarından ayrılmadan önce onlara şöyle dedi: “Her ne olursa, zafer sizindir; eksiksiz ve kesin bir zafer.”

Hz. Bahauallah gittikten sonra, Molla Hüseyin Kuddûs için altı adam yolladı. Diğer yandaşlarına ise, Hz. Bab olsaydı O’na nasıl davranacak olurlarsa Kuddûs’e de aynı şekilde davranmaları gerektiğini açıkladı. “Bana gelince,” diye ekledi, “beni onun alçakgönüllü bir kulu olarak kabul etmelisiniz.”

Kuddûs geç saatlerde kaleye gece saatlerinde vardı. Onun yakınlarda olduğunu söylemek için bir haberci geldiğinde, Molla Hüseyin ve yüz adam onu kendisini karşılamaya gittiler. Adamlardan her biri iki mum taşımaktaydı. Onların ellerinde tuttukları mumların ışığı bütün ormanı aydınlatmıştı. Atlarını Kuddûs ile birlikte kaleye doğru geri sürerken de Tanrı’ya övgülerini sunan bir şarkı söylediler.

Kuddûs, düşmanlar kaleye ne denli şiddetli bir saldırıda bulunurlarsa bulunsunlar, hiçbir zaman etrafındaki dostları ile dua etmeyi ihmal etmezdi. Hiçbir şey çok sevdiği ve güvendiği Tanrı ile bu yoldan konuşmasına engel olamazdı.

كوشاتما

KUŞATMA

Kuddûs, Molla Hüseyin ve yoldaşları, onlara zarar vermek isteyen kişiler tarafından haftalarca kalenin içinde tutuldu. Yiyecek bulmak üzere dışarı çıkamıyorlardı, çünkü bunu yapan herkes vuruluyordu. En sonunda su bile kıtlaşmıştı çok azalmıştı.

Kuddûs ile bu konuyu konuşan bir kimse şu sözleri söyledi: “Tanrı kısmet ederse, bu gece düşmanlarımızın üzerine inecek olan sağanak halindeki yağmur ile onun ardı sıra gelecek olan şiddetli bir kar yağışı, onların üstesinden gelecektir ...”

Gerçekten de o gece çok şiddetli bir yağmur başladı ve düşmanların cephanesini alt üst etti. Kalenin içinde, adamlara çok uzun süre yetecek kadar su toplandı. Ertesi gece, kalenin civarında hiç kimsenin kışın ortasında bile görmediği şiddetli bir kar yağışı başladı. Gördüğünüz gibi, düşmanların başına türlü dertler açan bir olay, kalede bulunanlar için bir lütuf olmuştu.

Kalenin içindeki bir avuç insan, dışarıdaki ordunun kendilerine saldırmak için hazırlandığını biliyordu. O yüzden Kuddûs bir karara varmıştı; aniden onların üstüne yürüyerek onları geri döndürmeye püskürtmeye veya dağıtmaya çalışacaktı. Güneşin doğuşundan iki saat sonra Kuddûs ile beraber iki kişi atlarına binip kaleden dışarıya çıktılar. Gerisi yayan olarak onları takip etti.

Dışarıya çıkar çıkmaz bağırabilecekleri kadar yüksek bir sesle, “Ey Çağın Rabbi!” diye bağırdılar. Bu, Hz. Bab’ın isimlerinden biriydi.

Bağırışlarının müthiş gümbürtüsü ve güneşin silahları üstündeki ışıltısı düşmanları korkuttu. Askerler sahip oldukları her şeyi bırakarak dört bir yana dağıldılar; kaledeki hiçbir adam hayatını kaybetmedi.

Kuddûs, adamlarının kaçanları takip etmesine izin vermedi. Gerekli olmadığı sürece kimseye zarar vermek istemezdi. Sadece Tanrı’nın gücünü insanlara göstermek istiyordu ki bu sayede kendisine ve O’na inananlara, Hz. Bab’ın Müjdesi’ni insanlara iletebilme izni verilsin.

Aynı şey tekrar tekrar gerçekleşti. Kaledeki ufak ordu aniden “Ey Çağın Rabbi!” diye bağırarak dışarı fırlar, her seferinde onlara karşı gelen büyük, eğitilmiş orduyu uzaklaştırmayı başarırdı. Bu mücadelelerden birinde Kuddûs bir kurşunla vurulmuş ve ağzı ile boğazından yaralanmıştı. Fakat Molla Hüseyin arkasında adamları ile birlikte her elinde birer kılıçla düşmanı uzaklaştırıyordu. Ardından kısa sürede iyileşen Kuddûs ile beraber kaleye geri döndüler.

Bir ara Hz. Bahauallah onlara katılmak için yola koyuldu. Fakat O ve beraberindekiler düşmanlarca yakalanarak bir süreliğine hapsedildiler. Hz. Bahauallah’a çok iyi davranılıyordu; kesinlikle mahkûm muamelesi görmüyordu. Bu şekilde kaledakilere katılmaktan alıkoyuluyordu katılması engellenmiş oldu. Aslında böyle olması iyiydi; yoksa belki de onlarla birlikte yok olacaktı. Tanrı, Emri’ni işte bu şekilde koruyor.

Molla Hüseyin bu gibi mücadelelerden birinde hayatını kaybetti. Olay şu şekilde gelişti: Mücadele sırasında Molla Hüseyin’in atı bir çadır halatına takıldı ve o daha kaçamadan Molla Hüseyin’in göğsüne bir kurşun saplandı. Atından düştü, birkaç adım sendeledi ve yere yığıldı. Yoldaşlarından ikisi onu kaleye geri taşıdılar.

Orada, kalede tuhaf bir şey oldu. Her ne kadar Molla Hüseyin’i içeriye taşıdıklarında bilinci yerinde olmasa da Kuddûs diğerlerine onları yalnız bırakmalarını söyledi; Molla Hüseyin ile konuşmak istiyordu.

Adamlardan biri kapıdaki bir çatlaktan neler olduğunu gördü. İkisi yalnız kalır kalmaz Kuddûs, doğrulup ayaklarının yanına dibinde oturan Molla Hüseyin'e seslendi. Diğerleri onun cevap verdiğini, soru sorduğunu ve konuştuğunu duyabiliyordu.

Bu şekilde birbirleriyle iki saat boyunca konuştular. Sonra da kapı açıldı ve Kuddûs dışarı çıktı. "Onunla son kez vedalaştım," dedi.

Molla Hüseyin'e daha önce duymaya hazır olmadığı bir sürü şey söylediğini açıkladı. Diğerleri içeriye girdiğinde Molla Hüseyin ölmüştü. Yüzünde bir tebessüm vardı ve sanki sadece uykuya dalmış gibi görünüyordu.

Molla Hüseyin Şeyh Tabarsi türbesine yakın bir yere gömüldü. Daha sonra o mücadelede hayatını kaybeden diğer kişilerin vücutları da aynı yerde istirahata bırakıldı. Hepsi Tanrı'nın Emri uğruna canlarını vermişlerdi ki bu yapabilecekleri en şerefli şeydi.

كوددوس **KUDDÛS'ÜN VEFATI**

Molla Hüseyin onlardan ayrıldıktan sonra Şeyh Tabarsi'de çok zor günler başladı. Düşmanlar hiç kimsenin içeriye girmesine veya dışarıya çıkmasına izin vermiyordu, dolayısıyla yiyecek hiçbir şey temin edemiyorlardı. Fakat Kuddûs orada olduğu için o kadar mutluydular ki, aç olduklarını bile unutuyorlardı. Kendilerini güçsüz ve hasta hissedecek olsalar, tekrar güçlenip bir şeyler yapabilmek için onun neşeli yüzüne bakmaları, sesini duymaları yeterli oluyordu.

Bir gün düşmanların attığı bir top kalenin içine düşüp Kuddûs'ün durduğu yere yuvarlandı. Kuddûs ise herhangi bir korku göstermeyip sadece ayağı ile topu bir kenara itti. Daha sonra da yoldaşlarına düşmandan korkmalarına gerek olmadığını söyledi. Her birinin öleceği belli bir zaman vardı. O zamana kadar hiçbir şey onlara zarar veremezdi. Fakat silah seslerinin onları korkutmasına izin verecek olurlarsa kendilerini Tanrı'nın koruyuculuğundan mahrum bırakmış olacaktı. Korkarlarsa korunamazlardı. Tanrı'nın kendilerini koruyacağını bilmeleri gerekiyordu.

Çok geçmeden düşmanlar, ne kaleyi ne de içindeki cesur ruhları fethedemeyeceklerini anladılar. Sonra da felaket bir şey yapmaya karar verdiler. Kaledekilere, evlerine sağlam bir şekilde ulaşacaklarına dair bir söz vereceklerdi. Böylece onlar kalenin koruyucu alanından çıkınca düşmanlar onlara istediklerini yapabileceklerdi.

Düşman kuvvetlerin kumandanı kalenin içindekilere Kuran-ı Kerim'in bir nüshasını gönderdi ve dışarı çıkarlarsa korunacaklarına dair söz verdi. Kuddûs, kumandanın doğruyu söylemediğini hissediyordu, fakat Kuran-ı Kerim üzerinden üzerine söz verdiğine göre ona güvenmeliydi.

Bu yüzden hepsi dışarıya yürüdüler. Kuddûs, Hz. Bab'ın yolladığı yeşil sarığı takıyordu ve düşman ordusunun başındaki prensin gönderdiği ata binmişti.

Fakat her şey Kuddûs'ün korktuğu gibi gerçekleşti. Düşmanlar tutmaya kesinlikle niyetli olmadıkları bir söz vermişlerdi. Kale tamamen mahvedildi. Kuddûs'ün tüm yoldaşları ya öldürüldü ya da köle olarak satıldı.

Kuddûs'e gelince, prens onu bir süreliğine korudu. Fakat daha sonra, ona her zaman düşmanlık beslemiş olan dinî liderler onun huzura yanlarına gelip sorularını cevaplamasını emrettiler.

Prens, Kuddûs'ü öldürmeye niyetli olduklarını biliyordu ve en nihayet onlara şu sözlerle seslendi: "Bu adama gelecek her türlü zararın sorumluluğundan ellerimi çekiyorum. Ona ne yapmak istiyorsanız yapın. **Ahret gününde** Tanrı'ya kendi adınıza hesap vereceksiniz."

Ardından prens atının getirilmesini emretti ve Kuddûs'ü düşmanlarının ellerine bırakarak oradan uzaklaştı. Bu çok korkakça bir hareketti.

Kuddûs'ü o kadar zalim bir şekilde ölüme teslim ettiler ki, Hz. Bab onun ölümü ile kalede olup bitenleri duyunca gözyaşları gözlerinden sel gibi boşaldı; dokuz gün boyunca hiçbir dostunu görmek istemedi ve altı ay boyunca yazamayacak duruma geldi.

Oysa Kuddûs, kendisini öldürenlere kızgın değildi. İşkencesi boyunca şöyle dediği duyulmuş: "Ey Allah'ım, bu insanların günahlarını affet. Onlara merhametinle muamele eyle davran. Çünkü onlar bizim bildiğimiz ve el üstünde tuttuğumuz şeyi bilmiyorlar... Ey Allahım, onlara Hakikatin Gerçeğin yolunu göster ve cehaletlerini inanca dönüştür."

Görüyorsunuz, Kuddûs onlar için üzülüyordu, çünkü onlar kendisi gibi Hz. Bab'ı ve Hz. Bahau'llah'ı tanımıyordu.

Ve böylece Kuddûs, Molla Hüseyin gibi, Tanrı'nın Emri için öleceğini bilen Hz. Bab gibi ayrıldı bu yaşamdan. Buna karşın Hz. Bab'ın Müjdesi'ne inananların sayısı her gün biraz daha artıyordu. Onların önemsedikleri veya düşündükleri tek şey buydu.

BAŞIM VE DAĞITIM **VAHİD'İN HİKÂYESİ**

Vahit, Hz.Bab'ın Müjdesi'ne inanıp bunu insanlara anlatan cesur liderlerden biriydi. Vali, onun bu inancından dolayı onunla savaştık, dostlarını dağıtacak bir alay asker göndermişti üstüne. Vahit onların geldiğini duyduğu zaman, yandaşlarından birine altı adam alıp onları karşılamaya gitmesini söyledi. Eğitimli askerleri karşılamak için gidenlerin sayısı çok azmış gibi görünse de, bunun hemen sonrasında seyreden bundan sonra yaşanan olaylar gerçekten hayret vericidir.

Vahit adamlarına yedi defa "Allah'ü Ekber" diye bağırmasını söyledi. Bu "Tanrı en Büyüktür" anlamına geliyor. Yedincisinde öne doğru atılıp düşmanı dağıtacaklardı. Bu yedi adamın imanları o kadar kuvvetliydi ki bir anda olduklarından çok daha güçlü göründüler ve asker alayını dağıtmakta hiç zorluk çekmediler.

O gece Vahit, kendisiyle beraber olanlara sessizce oradan ayrılmalarını söyledi. Eşini ve çocuklarını, eşinin babasının evine yollamıştı ki emniyette olabilsinler. Ve sonra Vahit gecenin ortasında hiç kimse onu görmeden şehri terk etti. En büyük iki oğlu ve iki yoldaşı da onunla gitti.

Gün içerisinde dağlarda saklandılar ve Vahit'in o civarda yaşayan kardeşi onlara yemek yolladı. Aynı gün Vahit'i arayan valinin askerleri kardeşinin evini aradılar, ama tabi ki onu bulamadılar.

Vahit ve yoldaşları, yeni Öğretmen'in ve doğan Yeni Gün'ün müjdesini herkese vermek için her köyde durarak yolculuklarına devam ettiler.

Nihayet Neyriz adında bir yere ulaştılar. Vahit burada da müjdesini insanlara ilettiler. Gittikçe daha fazla insan bu haberi duymaya geliyordu. O kadar çok insan vardı ki Vahit valinin tekrar askerlerini göndereceğinden korkuyordu. Bu yüzden kendisiyle gelmiş olanlara, yakın yerde bulunan bir kaleye gitmelerini, onu mümkün olduğunca dayanıklı hale getirmelerini söyledi. Daha sonra kendisi de kalede yaşamak üzere yanlarına gitti.

Tabii ki vali, Vahit ve yoldaşlarının huzur içinde yaşamalarına izin vermeyecekti. Valinin ordusu, defalarca sadece yetmiş iki kişinin kaldığı bu kaleye saldırdı. Bu yetmiş iki kişinin çoğunluğunu ya yaşlı adamlar ya da genç erkekler oluşturuyordu. Ama yine de her seferinde “Allah’u Ekber” diyerek öne atılıyor, düşmanı korkutup dağıtıyorlardı; tıpkı Şeyh Tabarsi kuşatmasında olduğu gibi...

Tabarsi’deki düşmanın önderi gibi, vali de en sonunda kaledeki bir avuç **genç ve yaşlı adama** karşı sürdürdüğü mücadeleyi adaletli bir şekilde kazanamayacağına karar verdi. Kazanmasının tek yolu onlara bir oyun oynamaktı; bu yüzden Vahit’e bir haber ileterek, kendisi ve yandaşlarının onun amacını yanlış anladıklarını söyledi. Sözüm ona Vahit’in, şehirde çok büyük bir lider olmak istediğini sanmışlardı. Oysa artık, onun Hz. Bab’ın Müjdesi’ni iletmekten başka bir gayesi olmadığını biliyorlardı. Eğer kaleden çıkarlarsa barış yapacak ve inanırları ile beraber serbest bırakılacaklardı. Aksi olur da gelmezlerse herkes öldürülecekti.

Kuddûs’ün Tabarsi’de bildiği gibi Vahit de onların ciddi olmadıklarını biliyordu, fakat Hz. Bab’ın Müjdesi’ni tekrar iletme fırsatını değerlendirmesi gerektiğini hissediyordu. Ona Kendisine ve toplantıya götürdüğü kişilere çok iyi davranılmıştı. Düşmanları, Vahit’in dostları henüz kaledeyken hiçbir şey yapmaya cesaret edemiyorlardı. Dolayısıyla Vahit’in, kaledeki dostlarına bir mektup göndererek ordunun karargâhına gelmelerini talep etmesini sağladılar.

Dışarı çıkıp valinin onları öldürmeyi planladığını anlayınca, Vahit arkadaşlarına gizlice, oldukları yerde kalmalarını emreden bir mektup yazdı. Haberci ilk mektubu yok edip ikincisini kaleye götürecekti.

Fakat bu haberci Vahit’e karşı dürüst değildi. İkinci mektubu yok edip kaleye birincisini götürdü. Kalenin içindekiler dışarıya çıktıklarında darmadağın edildi ve çoğu öldürüldü.

Vali ve dostları artık korkmuyorlardı; Vahit ile yanında gelenleri ölüme sürüklediler. İşte bir başka cesur adam, Tanrı’nın yolunda hayatını bu şekilde kaybetti kaybetmesine, ama onun işini üstlenecek birçok dost edinmişti.

مؤامره HZ. BAB'IN ŞEHİT EDİLMESİ

“Şahadet” kelimesinin anlamını biliyor musunuz? İnanıldığı bir şey uğruna ölmek demektir. Tanrı'yı ve O'nun isteklerini insanlara öğrettikleri için öldürülen insanlara ise “şehit” denir. Bu kitapta okuduğumuz kişilerin hepsi şehitti. İnsanlara yeni bir İlahi Öğretmen'in, Hz. Bab'ın geldiğini söylemeye çalışırken öldüler.

Hız. Bab'ın bu kadar inananı öldürüldükten sonra, insanların dinlemekten ve inandıklarını söylemekten korkacaklarını düşünüyor olabilirsiniz. Hâlbuki çoğu için durum böyle değildi. Bunca insanın bu Emir uğruna ölmekten mutluluk duyduğunu görünce, bunun gerçekte bir ilgisi olması gerektiğini biliyorlardı. Hız. Bab'a inananların sayısı devamlı her zaman arttı. Hiç kimse O'na zarar vermeyi başaramamıştı. Nereye giderse gitsin, insanların çoğu O'nu seviyordu ve O'nun için ölmeye hazırды. Bazıları O'nun yürüdüğü yolun tozunu bile öpüyordu.

Sadrazam artık Hız. Bab'tan nefret ediyordu. Sadrazam, Şah'a en yakın olan ve yapılacak işlerde kararların alınmasına yardımcı olan kişiydi. Bu, çok önemli bir makamды. Sadrazam ne yazık ki Hız. Bab'ın Müjdesi'ni anlayamadı. Hız. Bab'ın Şah ile konuşmasını istemiyordu, çünkü Şah'ın da onun da Yeni Müjde'ye inanacağından inanmasından korkuyordu. Sadrazam, böyle bir şey olursa makamını kaybedeceğinden endişeleniyordu.

Bu sebepten nedenle Hız. Bab'ın bir şekilde öldürülmesi gerektiğine karar verdi. Hız. Bab'a inananların Müjde'yi duyurmaya O'nsuz devam etmekten korkacaklarını ve böylece Emrin yok olacağını düşünüyordu. Hız. Bab'ın hapishanesine bir asker yolladı. Bu asker Hız. Bab'ı Tebriz'e getirecekti.

Hız. Bab çok uzakta bir mahkûm olmasına rağmen neler olup bittiğini biliyordu. Haber gelmeden kırk gün önce tüm yazılarını topladı. Kalem kutusunu, mührünü ve akik taşı yüzüklerini de yazılarının yanına koyarak, onları Dirî'nin Harfleri'nden biriyle kâtibi Ahmet'e, diğer bir deyişle yazmanına yolladı. Hız. Bab, bu emanetlere çok dikkat etmesi ve Ahmet dışında hiç kimseye bahsetmemesi gerektiği konusunda habercisini tembihledi.

Ahmet, emanetleri teslim aldığıında, aralarında Hz. Bab'tan bir mektup buldu. Mektupta Hz. Bab, bu değerli eşyaların Hz. Bahauallah'a götürülmesi gerektiğini söyledi. Ahmet hemen Tahran şehrine doğru yol aldı. Orada emaneti Hz. Bahauallah'a verdi.

Hz. Bab Tebriz'e götürüldükten üç gün sonra Sadrazam'dan bir haber geldi; Hz. Bab askerlerin kaldığı kışlanın avlusunda o gün idam edilecekti. Her kim Hz. Bab'a inandığını itiraf ederse o da ölüme mahkûm edilecekti.

Hz. Bab'ın, evinde konuk olarak kaldığı adam bu alçak emirle herhangi bir ilişkisi olamayacağını söyledi. Bunun üzerine Hz. Bab ile kâtibinin kışladaki odalardan birine götürülmesi emri geldi. Hz. Bab'ın odasının kapısını on adam gözetleyecekti.

Hz. Bab ile kâtibisi Hüseyin kalabalıkların yığıldığı sokaklardan geçerken çok fazla kargaşa yaşandı. Kışlaya yaklaştıklarında genç bir adam, kalabalığın arasından zorla geçerek Hz. Bab'ın ayaklarına kapandı.

“Ey Efendim, beni Kendinizden uzaklaştırmayın,” diye yalvardı. “Her nereye giderseniz, Sizi takip etmeme izin verin.”

“Muhammed Ali,” diye yanıtladı Hz. Bab, “kalk ve Benimle olacağından emin ol. Yarın Tanrı'nın emrettiği şeye şahit olacaksın.”

Muhammed Ali, rüyasında Hz. Bab'ın gelip Kendisiyle birlikte öleceğine söz verdiğini gören genç adamdı. Ve şimdi, bu söz yerine getirilmek üzereydi. İki kişi daha Hz. Bab'ın yanına fırladı ve Hz. Bab ve Hüseyin ile aynı hücreye konuldu.

O gece Hz. Bab yoldaşları ile konuştuğu yüzü mutlulukla ışıldıyordu.

Ertesi gün Hz. Bab, Hüseyin ile konuşurken, Hüseyin'i götürmeye gelen kışla görevlilerinden biri tarafından sözleri kesildi. Hz. Bab “Ben ona söylemek istediğim her şeyi söylemedikçe, hiç bir dünyevi kuvvet Beni susturamayacak. En son kelimesine kadar gayemi tamamlamadıkça, tüm dünya bana karşı ayaklansa dahi bile, karşımda aciz kalacak” diyerek adamı uyardı.

Adam Hz. Bab'ın sözlerine şaşırmişti. Hüseyin'e kendisini takip etmesi dışında hiçbir şey söyleyemedi.

Aynı sabah Muhammed Ali'ye, Hz. Bab'a sırt çevirip O'nu bir daha dinlemezse hayatının bağışlanacağı söylendi.

“Efendimi asla reddetmem,” diye haykırdı, “O benim inancımın özü, gerçek kulluğumun amacıdır. Ben O’nda cennetimi buldum...”

Böylece Muhammed Ali, Hz. Bab’a ateş edecek alayın sorumlusu Sam Han’ın ellerine teslim edildi. İstediklerini yapmazsa onu da öldüreceklerdi.

Sam Han Mahkûmunu tanımaya başladıkça, kendisine emredilenleri yerine getirmekte gittikçe zorlanıyordu. Hz. Bab’a Hıristiyan olduğunu ve O’na zarar gelmesini istemediğini söyledi. O’nun hayatına son vermektan azat edilmeyi kurtarılmasını rica etti.

“Sana emredilene itaat et,” dedi Hz. Bab, “eğer niyetinde samimi isen, Her şeye Kadir olan gücü yeten Tanrı seni muhakkak yüreğindeki huzursuzluktan kurtaracaktır.”

Kışlanın duvarına bir çivi çakıldı. Hz. Bab ve dostu bu çiviye asılacaktı. Muhammed Ali vücudunun Hz. Bab’inkini koruyacak şekilde yerleştirilmesini rica etti. Öyle bir şekilde asıldı ki başı Hz. Bab’ın göğsüne yaslanıyordu.

Yedi yüz elli asker sıralanmıştı; Hz. Bab ile Muhammed Ali’ye ateş açtılar. Tüfeklerin dumanı güneş ışınlarını örttü, gün ışığını karanlığa çevirdi.

Birçok insan bu olayı izlemek için binaların tepelerine dolmuştu. Duman bulutu yok olduğunda neredeyse gözlerine inanamıyorlardı. Muhammed Ali önlerinde duruyordu; en ufak bir yara bile almamıştı. İkisinin asılmış olduğu ip kopmuştu ve Hz. Bab görünürlerde yoktu.

Askerler öfkeli bir şekilde O’nu aramaya koyuldular. En sonunda O’nu geceyi geçirdiği odada buldular. Hüseyin ile olan konuşmasını – o sabah yarıda kesilen konuşmasını – tamamlıyordu. Aynen Muhammed Ali gibi Hz. Bab da hiçbir şekilde yaralanmamıştı.

“Seyyid Hüseyin ile konuşmamı bitirdim,” dedi askere. “Şimdi amacını görevini yerine getirmek için harekete geçebilirsiniz.”

Fakat Sam Han olanlara o kadar şaşırmıştı ki adamlarına hemen kışlayı terk etmelerini emretti. Hayatına dahi mâl olsa, Hz. Bab’ın öldürülmesiyle artık hiç bir ilgisi olmasını istemiyordu.

Bunun üzerine bir başka alay asker getirildi. Hz. Bab ile dostu tekrar asıldılar. Bu sefer acımasız komut yerine getirildi ve Hz. Bab ile Muhammed Ali, ikisi de öldürüldü.

Ateş edildiği an, bütün şehri müthiş bir fırtına kapladı. Bir toz kasırgası güneş ışığını engelleyerek izleyenlerin gözlerini kapladı kamaştırdı. Bütün şehir öğleden akşama kadar karanlıkta kaldı. Fakat bütün bunlar olduktan sonra bile, insanlar ne kadar korkunç bir şey yapmış olduklarını anlayamadılar.

Bu insanların kötülükleri ülkelerine çok fazla bela getirdi. Olup bitenleri izleyip Hz. Bab'ı kurtarmaya çalışmayanların çoğu kısa bir süre sonra öldüler ya da paralarını ve sahip oldukları her şeyi kaybettiler. Hiç kimsenin bilmediği tuhaf hastalıklar birçok insanın ölümüne yol açtı.

Hz. Bab'a ateş açan ikinci alaya asker grubuna gelince, onlar da çok acıya maruz kaldı acılar çekti. Bazıları bir depremde hayatlarını kaybettiler. Diğerleri bir duvarın gölgesinde dinlenirken duvarın yıkılmasıyla öldüler. Geriye kalanlar ise yaptıkları bir şeyden işledikleri bir suçtan dolayı vurulup öldürüldüler.

Hz. Bab'ın ölümüyle birlikte, düşmanları O'nun Emri'nin artık yok olacağına inanıyorlardı. Oysa çok yanılıyorlardı. Hiçbir şey, Hz. Bab'ın uğruna öldüğü Emri yok edemezdi; çünkü Tanrı'nın isteği bu değildi.

هجو **HÜCCET**

İşte, Hz. Bab ve Emri uğruna ölmeye hazır olan bir başka cesur adamın hikâyesi. Bu adam Zencan'da yaşıyordu ve adı Hüccet idi. Çok bilgili bir adamdı; insanlar onu o kadar çok seviyorlardı ki onun konuşmasını dinlemek için başına toplanıyorlardı.

Hüccet, Hz. Bab'ı duyup insanlara O'nun Müjdesi'ni iletmeye başladığında dinî liderler ona karşı ayaklandılar. Gerçeğin her söylendiği yerde yerlerde bunu her zaman böyle yapmaları gerçekten çok tuhaf!

Hüccet, Şeyh Tabarsi'deki kuşatmayı duyunca oraya gidip kaledeki cesur adamlara yardım etmek istemişti. Fakat o sırada Tahran'da mahkûm olarak bulunduğu için oraya gidememişti. Kısa bir süre sonra kılık değiştirerek hapisten kaçtı ve evine geri döndü. Erkekler, kadınlar ve çocuklar onunla buluşmaya geldiler. Ona her türlü yardımda bulunmaya hazırdılar.

Zencan'daki insanlar, Hüccet'i dinleyen herkesin hayatını kaybetme tehlikesi ile karşı karşıya olduğu konusunda uyarıldılar. Bu, Hüccet'in dostlarından birçoğunu korkutmadı. Buna rağmen yakınlardaki bir kaleye sığındılar, çünkü valinin yakında askerlerini onlara karşı yollayacağını biliyorlardı. Kadınlar ve çocuklar da kalenin içine alındılar.

Şeyh Tabarsi'de ve Neyriz'de olanlar Zencan'da da oldu. Valinin ordusu ne zaman kaleye saldırsa içeridekilerden bazıları "Ey bu Çağın Rabbi!" diye bağıarak ileriye atılırlardı. Sesleri o kadar hiddetliydi ki düşmanlar karşılarında dağılırlardı. Kentteki insanlar bile, onların gök gürlmesini andıran feryatlarından seslerinden ötürü korkuyla titrerlerdi. Hz. Bab'ın diğer inananları gibi, onlar da sadece kendi hayatlarını, kadınları ile çocuklarının hayatını kurtarmak için öldürürlerdi savaşıyorlardı.

Ama kalede sorunlar başlamıştı. Çok geçmeden yemeksiz kaldılar. Temin edebildikleri tek şey Bulabildikleri şeyleri sadece kaleye ulaşabilen birkaç kadından geliyordu getiriyordu. Ve bunun için de çok yüklü miktarda fazla para ödemeleri gerekiyordu.

Bu sırada yakınlardaki köylerden birinde yaşayan Zeynep adında genç bir kadın onlara yardım etmek istemişti için aralarına katılmıştı. Erkek kılığına girmiş, bir silah, bir kılıç ve bir de kalkan alarak diğer askerlerle savaşmak için öne atılmıştı atıldı. Hiç kimse onun bir kadın olduğunu bilmiyordu; o kadar cesurdu ki diğerlerinin de cesaretlenmesini sağladı. Kendilerine karşı koyan müthiş güçlere bir kez daha geri adım attırmışlardı.

Olup bitenleri kaleden izleyen Hüccet en sonunda Zeynep'i fark ederek onu geriye çağırdı. Zeynep göz yaşlarına boğulmuş bir halde, erkek olmadığını hiç kimseye söylememesi ve yoldaşlarının yanına dönüp yardım etmesine izin vermesi için ona yalvardı. Hüccet en sonunda onun gitmesine izin verdi bu isteğini kabul etti.

Zeynep beş ay boyunca diğerleri ile beraber savaşmış onları cesaretlendirdi. Uyurken bile kılıcı başının üstünde dururdu yanındaydı. En çok istediği şey Emir için ölmektir. Ve nihayet bir gün Zeynep'in isteği gerçekleşti, çünkü düşmanı geri çekmeye püskürtmeye yardım ederken vuruldu. Ölümünden sonra yirmi kadın onun sayesinde Hz. Bab'ın öğretisine inananlardan oldu.

Hüccet bir keresinde bir mektup yazıp Hüccet Şah'tan yardım istedi. Fakat mektup ona Şah'a hiçbir zaman ulaşmadı. Mektubu götüren haberci yakalanıp hapse atılmıştı. Hüccet'in mesajı da yok edilmiş, onun yerine Şah'a kaledeki cesur kişiler hakkında bir sürü yalan dolan anlatan bilgi veren bir başka haber yollanmıştı.

Kaledeki kadınlar ekmek pişiriyor, yaralılara bakıyor, ve askerlere moral ve cesaret neşelendirip cesaretlendirerek vererek onlara yardım ediyordu. Çocuklar bile büyüklerine yardım etmeye can atıyordu.

Vali onları diğer kaledekileri kandırdığı gibi onları da kandırmaya çalıştı. Hüccet onunla buluşmak valiyle görüşmek için birkaç kişi yolladı fakat onlar bunlar ya öldürüldü ya da tutuklandı. Sadece bir tanesi, dokuz yaşında bir çocuk, kaçıp ne olduğunu anlatmak için kaleye tekrar ulaşabildi dönebildi.

Bir gün Hüccet bir kurşunla kolundan yaralandı. Sevgili önderlerinin kanayan yarasını görenler silahlarını bırakıp hızla yanına koştular. İşte o an düşman askerleri kaleye girerek yüz kadın ve çocuğu tutukladılar; bunların çoğu daha sonra çoğu soğuktan dolayı öldü.

Tutuklanmayan adamlar hâlâ cesurca savaşıyordu, fakat her gün bir çoğu öldürülüyordu. Ve en sonunda bir gün Hüccet Hz. Bab'a dua ederken kolundaki yaradan dolayı hayatını kaybetti.

Düşmanlar yine Tanrı'nın Emri'ni mahvettiklerini sanıyorlardı. Fakat bu kadar cesurca ölen kişiler sayesinde birçok başka insan Hz. Bab'a ve Emri'ne inanmaya başladı.

ﷲ

HZ. BAHALLAH

Hz. Bab ile O'na inanan bir sürü cesur insanın ölümünden sonra hükümetin önderleri ve de onların dostları, artık Babilerle hiçbir sorunları olmayacağına inanıyorlardı. Onlara Babi deniliyordu, çünkü Hz. Bab'ın açıkladığı **öğretilere** göre yaşıyorlardı. Ülkenin her yerine dağılmışlardı; yaşanan korkunç şeylerden dolayı çok üzgün ve cesaretleri kırılmış vaziyettediler bir durumdaydılar.

Fakat çok azametli bir önder aralarından ayrılmış da olsa yeni biri gelecekti. Hz. Bab, Tanrı'nın yollayacağı bir sonraki İlahi Öğretmen'in yolunu hazırlamak için geldiğini inananlarına söylemişti. Hz. Bab O'na "Mübarek" ve "Tanrı'nın izhar edeceği (ortaya çıkaracağı, göstereceği) Kimse" diyordu.

Yolu hazırlamak gerekliydi, çünkü insanlar ilk başta asla bu kadar büyük bir değişikliğe hazır değildiler. Her zaman bildikleri eski alışkanlıkları korumak isterler. Hz. Bab'ı birçoğunun dinlemek istemeyişinin sebebi de buydu. Hz. Muhammed'in ve Kuran-ı Kerim'in kendileri için yeterli olduğunu düşünüyorlardı. Fakat yeni bir Öğretmen ile ilgili haber tüm ülkeye yayıldıktan sonra, ikincisinin gelişi kolaylaştırılmış oluyordu. Böylece O'nun Müjdesi'ni tüm dünyaya iletmek mümkün olmuştu.

Dolayısıyla Hz. Bab şehit edildikten sonra O'nu izleyenler yalnız kalmadı. Mübarek Hz. Bahauallah şimdi onları elinden geldiği kadar bir araya topluyor, onları Yeni Gün'ün öğretilerini sürdürmeleri için cesaretlendiriyordu.

İnsanlar bazen çok mantıksız olabiliyorlar. Sonucunda ne olacağını durup düşünmeden bazı şeyler yapıyorlar. Hz. Bahauallah'ın ülkesinde yaşayan iki genç adamla ilgili sorun da buydu. Birçok Babi dostları öldürülmüş olan bu iki genç adam Şah'ı öldürmeye kalkıştılar. Bunu başaramadıkları gibi, İsteklerini gerçekleştiremediler ve yaptıkları bu anlamsız davranış, korkunç neticeleri beraberinde getirdi beraberinde korkunç sonuçlar getirdi.

Bu genç adamlar Babi oldukları için tüm Babiler suçlandı. İran'daki insanlar çok sarsıldı ve olaylarla hiçbir ilgisi olmayan birçok insana acı çektirildi. Hz. Bahauallah bile suçlandı, çünkü Babilerin önderi artık O idi. Kendisi'ne aşırı zalimce davranıldı; yerin altında karanlık bir zindana hapsedilerek boynuna ve ayaklarına **son derece** ağır zincirler geçirildi. O'na üç gün boyunca ne içecek verildi, ne de yemek!

O sırada En Kutsal Dal sekiz yaşında ufak bir çocuktur. En Kutsal Dal, Mübarek Hz. Bahauallah'ın en büyük oğlu Hz. Abdülbaha idi. O ve ailenin geri kalanı, Hz. Bahauallah'ın hapisanede kaldığı süre boyunca amcalarından biriyle yaşamışlardı.

Hz. Abdülbaha ne zaman sokağa yollansa çıksa yaşlıları olan başka oğlanlar O'nun peşinden koşup O'nu Kendisini taşarlardı. Bir gün çarşıdan tek başına evine gelirken arkasına baktı; ellerinde sopalar ve taşlarla, bir grup çocuğun sürüsünün Kendisine doğru koştuğunu gördü. Kendini koruyabilmesinin tek yolu onlardan korkmadığını göstermekti. Onlara doğru o kadar cesur ve kararlı bir tavırla yürüdü ki, hepsi de geri dönüp kaçtılar. O günden sonra O'nu bir daha asla rahatsız etmediler.

Hz. Bahauallah hapse atıldığında, O'na inananların birçoğu da hapsedildi. Ama onlar, buldukları berbat yerden dolayı ne kadar acı da çekseler çok mutluydular; çünkü Hz. Bahauallah yanlarındaydı. Hatta oradaki karanlıkta şarkı bile söylüyorlardı. Birçoğu öldü, fakat Hz. Bahauallah en sonunda serbest bırakıldı. Bunun sebebi, Şah'ı öldürmeye çalışan genç adamın bunu yaptığını itiraf etmesiydi. Hz. Bahauallah tüm yaşamı boyunca vücudunda o korkunç hapishanenin izlerini taşıdı.

Babilerin cezalandırılması Şah'ın verdiği bir emirle artık son bulmuştu. Buna karşın Hz. Bahauallah serbest kalır kalmaz, Şah'tan, Kendisi'nin ve ailesinin bir an önce İran'ı terk etmeleri gerektiğine dair bir emir aldı. Tahran'da bulunan bir Rus memur, Hz. Bahauallah'ı emniyette yaşayabileceği Rusya'ya davet ettiyse de Hz. Bahauallah bunu kabul etmedi, çünkü bu Tanrı'nın isteği değildi. Ve böylece bir gün Hz. Bahauallah ve ailesi, Şah'ın korumalarından biri ve Rus bir memur ile birlikte her zaman yaşamış oldukları ülkeyi terk ederek dağların üstünden Irak'a doğru yol aldılar.

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

BUGÜN TANRI'NIN EMRİ

Şeyh Ahmet insanlara Vaat Edilen Kimse'den bahsetmeye başladıktan sonraki tüm dehşet verici olaylara baktığımızda, nasıl olup da Tanrı Emri'nin bizlere kadar ulaşabildiğine şaşırabiliriz!

Dünyanın bazı yerlerinde insanlar sadece Hz. İsa'yı duymuşlardı. Başka yerlerde Hz. Muhammed'i ve daha başka yerlerde ise Hz. Musa'yı duymuşlardı. Başkalarına yeni Öğreticilerden bahsetmek uğruna hayatlarını veren tüm cesur kadınlar ile erkekler sayesinde dünyanın her yerindeki insanlar Hz. Bab'ı ve Hz. Bahauallah'ı biliyorlar. Bu cesur şehitler üzerinde bir kez daha düşünelim.

Vaat Edilen Kimse'nin gelme zamanı olduğunu ilk anlayan Şeyh Ahmet'i hatırlıyor musunuz? Sonra da onun dostu Seyyid Kazım vardı. Hz. Bab'ı nasıl gördüğünü ve evine nasıl davet edildiğini hatırlıyor musunuz? Bu müthiş insanların her ikisi de birçok kimseye Hz. Bab'tan söz etmişlerdi. Sanki Tanrı Emri büyümeye başlayabilsin diye toprağa tohum ekmektedirler.

Şeyh Ahmet ile Seyyid Kazım öldükten sonra, Kuddûs ve Molla Hüseyin onların görevlerini üstlendiler. Şeyh Tabarsî'de olan korkunç şeyleri ve hem Kuddûs'ün hem de Molla Hüseyin'in Tanrı Emri uğruna nasıl hayatlarını verdiklerini hatırlıyor musunuz?

Sonra da, Vaat Edilen Kimse'nin hikâyesini anlatacak kadar yaşabilmek umuduyla çetin savaşlar vermek zorunda kalan Vahit ve Hüccet vardı. Onlar da en sonunda şehit oldular.

Hz. Bab bile O'nun Müjdesi'ni dinlemek istemeyen zalim önderler tarafından öldürüldü. O öldüğünde düşmanları kesinlikle bir daha asla O'nun Müjdesi hakkında bir şey duymayacaklarını sanıyorlardı. Fakat olaylar bu şekilde gelişmedi.

Geriye Hz. Bahauallah kalmıştı; Hz. Bab'ın Müjdesi'ni duyup O'na inanan herkes Hz. Bahauallah'a yöneldi. Fakat ondan sonra bir başka felaket olay oldu. Babi öğretilerini anlamadıkları halde kendilerine Babi diyen iki genç adam Şah'ı öldürmeye kalkıştı. Sonuç olarak da Hz. Bahauallah dâhil tüm Babiler suçlandılar.

İranlı kadınlara yardım elini uzatan ve Vaat Edilen Kimse'yi duyuran Tahire öldürüldü. Tüm Diri'nin Harfleri ya öldürüldü ya hapse atıldı ya da ülkeden sınır dışı edildi. Kadınlar ve çocuklar dâhil bir sürü başka insanlar öldürüldü.

Sanki bunlar yetmezmiş gibi Hz. Bahauallah sürgün edildi; bir başka deyişle doğduğu ve her zaman yaşadığı ülkeden sınır dışı edildi. O ve ailesi kışın şiddetli soğukunda dağları aşıp Irak adlı bir ülkede yuva kurmak yeni bir hayata başlamak zorunda kaldılar. Oradan da birçok ilahi Öğretmen'in yaşamış olduğu, Kutsal Topraklar adı verilen İsrail'e gitti.

Hiç kuşkusuz ki Şah, bir daha, Hz. Bab, Hz. Bahauallah ya da Müjdeleri hakkında bir şey duymayacağına inanmaktaydı. Oysa ne kadar da yanılmış ve mantıksız davranmıştı! Tanrı'nın bu müthiş Emri'nde yok edilmesine izin vermeyecek bir şey vardır.

Gecenin en karanlık anının şafaktan hemen önce olduğu söylenir. Tanrı Emri için de böyle oldu. Düşmanları onun tamamen yok olduğuna ve hakkında bir daha asla bir şey duymayacaklarına inanıyorlardı. Hâlbuki bu, Emrin daha da güçlendiği zamanın ta kendisiydi.

Şah şunu bilmiyordu; O kendisinin çok güçlü ve müthiş olduğunu düşünüyordu. Buna karşın o sadece, Tanrı'nın Kendi Emrini başka bir ülkeye taşıması amacıyla kullandığı bir araçtı. Hz. Bahauallah'a, bu yeni ülkede Müjdesi'ni yayabilmesi için çok daha fazla özgürlük verilmişti. Kaldı ki bugün artık tüm dünyaya yayılmış durumdadır. Bu Emrin bir parçası olanlara artık Babi denilmiyor, onlar

“Bahauallah’a inananlar” anlamına gelen Bahai ismi ile anılıyorlar. Dünyanın her ülkesinde Bahailer vardır ve Hz. Bab, Hz. Bahauallah ve Hz. Abdülbaha’nın kitapları sekiz yüzden fazla dilde basılmıştır; bu sayede onları dünyanın her yanındaki insanlar okuyabiliyorlar.

Tanrı Emri bir ağaç gibidir. Başta Şeyh Ahmet, Vaat Edilen Kimse’yi duyurmak üzere yola koyulduğunda, sanki ufak bir tohum ekmişti. Bu tohum büyüdü, büyüdü ve şimdi dünyanın her yerindeki insanlar onun dallarının altına sığınıyorlar.

Hz. Abdülbaha, Hz. Bab ve Hz. Bahauallah hakkındaki müthiş haberi Amerika’ya, İngiltere’ye ve bir sürü başka ülkeye taşıdı. Hz. Abdülbaha genç bir çocukken diğer çocukların Kendisi’ne nasıl kaba davrandığını anlatan hikâyeyi hatırlıyor musunuz? Bu, babası Hz. Bahauallah hapisteyken olmuştu.

Hz. Bahauallah ve Hz. Abdülbaha ikisi de artık, bu dünyadaki işlerimiz bittiği zaman hepimizin gideceği o mükemmel âleme gittiler. Fakat Tanrı’nın Emri her zaman büyüyor. Bir gün dünyadaki herkes bu Emri tanıyacak, çünkü onu tanıyanlar için en büyük mutluluk onu başkalarına anlatmaktır.

Belki bir gün, siz de uzak yerlere gidip insanlara Hz. Bahauallah’tan ve Yeni Gün’den bahseden bir mübelliğ olursunuz. Bu mübelliğlerin yapacağı harika şeyleri henüz bilmiyoruz. Hz. Bab’ın ve Hz. Bahauallah’ın yaşadığı zamanlarda bir sürü kavga ve cana kıyma olayları vardı; oysa Hz. Bahauallah, henüz başlamış olan Yeni Gün’de artık savaşın olmayacağını söylüyor.

Herkesin birbirine karşı nezaketli ve düşünceli olduğu, başkasına asla zarar vermek istemediği gün dünya çok harika olmaz mı? Biz buna hemen şimdi başlayabiliriz; tıpkı çok genç yaştaki Hz. Bab’ın o zamanlar başladığı gibi. Böylece Tanrı bize, başkalarına Vaat Edilen Kimse’den bahsetmek için evlerini ilk terk eden insanlara yardım ettiği gibi yardım edecektir.